

Vyškovský cedník 2023

**Sborník oceněných prací
literární soutěže pro děti,
mládež a dospělé Vyškovska**

Vyhlašovatelé:

Knihovna Karla Dvořáčka

Klub přátel KKD

Tři brány

komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Obsah

Úvodní slovo členky odborné poroty	4
Účastníci, motto, porota	5
Výsledky soutěže	6
Karol Képes – Tajemná zkušenost	7
Kateřina Nováková – Zrcátko v zlatém oválu ztrácelo stříbro pomalu	9
Liliana Ondroušková – Štěstí se objeví v momentě, kdy ho nejméně čekáš	11
Jakub Hudec – Pekárna	15
Hana Hvozdovičová – Čarodějnice a černá kočka	16
Alžběta Benešová – Nespěchej, Anežko	20
Gabriela Zouharová – Laň	24
Zuzana Zakopalová – Královský kouzelník	25
Klára Gottwaldová – Tik tak	31
Lukáš Bozděch – Studánka	38

Nechce se nám ani věřit, že Vyškovský cedník vstoupil již do svého sedmnáctého ročníku. Adepti literárního řemesla nezháleli a do soutěže zaslali celkem 32 prací. V první kategorii se sešlo patnáct prací, ve druhé čtrnáct. Několik nadějných textů mladších autorů bohužel překročilo pravidly určený maximální rozsah a ztratilo tak možnost postoupit do užšího výběru. V kategorii určené dospělým porota hodnotila tři práce.

Téma Druhá šance pojali nejmladší soutěžící různě. Hned dva z oceněných nápaditě zpracovali zdánlivě všední motiv vztahů v rodině a projevili schopnost podívat se na svět z jiného úhlu, očima staršího člověka. Zajímavým zpestřením první kategorie byla povídka převedená do rýmů, která od poroty nakonec získala čestné uznání.

Ve druhé kategorii letos porota neurčila medailová místa a nejúspěšnější autory – respektive autorky – ocenila titulem laureát soutěže. Jejich příběhy nebezpečných experimentů dokázaly originálně propojit civilnost a prvek nadpřirozena: ať už nečekaným zestárnutím hlavních hrdinů, nebo neplánovaným zásahem robotického vysavače do průběhu magického rituálu. Vítězná práce dospělé kategorie byla letos porotcům zřejmá již v prvním kole. Jednoznačně zaujala svým námětem i literární kvalitou.

Dovolte nyní krátkou poznámku k úpravě textu. Sebelépe napsaný příběh ztrácí na přitažlivosti, je-li psán nepřehledně. Neuškodí, pokud ho rozdělíme do kratších odstavců. Použijeme-li v příběhu přímou řeč, začneme ji psát na novém řádku. Jsou to vcelku jednoduchá pravidla, ale vašim budoucím skvělým literárním textům určitě prospějí. Zkuste si otevřít některou z vašich oblíbených knih a soustředit se na její grafické zpracování.

Přejeme všem mnoho inspirace a zápalu do psaní.

Mgr. Sylva Cidlinská, předsedkyně odborné poroty

Účastníci soutěže:

Děti, mládež a dospělí z města Vyškova a Vyškovska v těchto kategoriích:

1. kategorie 11 – 14 let
2. kategorie 15 – 19 let
3. kategorie 20 a více let

Pro zařazení do jednotlivých kategorií je rozhodující věk dosažený v roce 2023.

Motto:

1. kategorie – Druhá šance
2. kategorie – Nebezpečný experiment
3. kategorie – Podaná ruka

Hodnocení provedla porota ve složení:

Mgr. Sylva Cidlinská, předsedkyně poroty a zástupkyně vyhlášovatele
Mgr. Libuše Procházková
Mgr. Kateřina Kalivodová Foltánková
Petr Muzikář

Výsledky soutěže:

1. kategorie

1. místo: Karol Képes – Tajemná zkušenost
 2. místo: Kateřina Nováková – Zrcátko v zlatém oválu ztrácelo stříbro pomalu
 3. místo: Liliana Ondroušková – Štěstí se objeví v momentě, kdy ho nejméně čekáš
- Čestné uznání: Jakub Hudec – Pekárna

2. kategorie

Oceněny tři práce, které měly stejný počet bodů.

Autoři získávají titul laureát:

Hana Hvozdovičová – Čarodějnice a černá kočka

Alžběta Benešová – Nespěchej, Anežko

Gabriela Zouharová – Laň

Čestné uznání: Zuzana Zakopalová – Královský kouzelník

3. kategorie

1. místo: Klára Gottwaldová – Tik tak

Čestné uznání: Lukáš Bozděch – Studánka

Tajemná zkušenost

Karol Képes

„Haló, kde to jsem?!“ Náš hrdina se objevil neznámo kde. Ta místnost, nebo něco podobného, byla černá. Tak černá, že si neviděl ani na špičku svého nosu. Běhal mu mráz po zádech, i když mu bylo vedro. Vše bylo děsivé a tajemné. Najednou se zčista jasna objevil stůl. Za ním něco sedělo na židli. Vypadalo to jako vaše nejstrašnější noční můra. Náš hrdina strnul strachy. Přemýšlel nad tím, co udělá, ale neodvážil se pohnout ani o milimetr. „Nádech. Výdech,“ snažil se uklidnit. Tajemná postava ho ignorovala. On byl ale stále vyděšen. Najednou promluvila. Později ten hlas popisoval jako temný a mrazivý. Chladný tak, že ho cítil. Hlas, který nedokážeš poslouchat, ale víš, že musíš. Hlas, který tě přivádí k šílenství.

„Vítej,“ řekl onen temný hlas. „Kdo tam je?“ náš hrdina měl strach, ale jako vždy ve svém životě chtěl znít jako drsňák. „Ty nevíš, kdo já jsem? Nuže dobrá, dám ti náповědu – lidé mi říkají různě: Pán pekla, zla a děsu, noční můra... je to směšné, ale všechno jsou to jména pro jejich vlastní zlé povahy.“ V tu ránu mu to došlo. Mluví se samotným ďáblem. Dábel musel tušit, že už na to přišel, proto pokračoval. „Máš nějaké otázky, člověče?“ „Ano, mám. Jak jsem se sem dostal?“ Ovšem místo odpovědi ďábel pokračoval: „Když nejsou žádné dotazy, můžeme začít.“ „S čím za...“ nestihl to ani doříct, protože ho najednou něco vzalo za tričko. Táhlo ho to dolů. Ještě do větší temnoty.

Záblesk bílého světla. Objevil se najednou v basketbalové hale na zápase. „Pojď, ty to dáš! Do toho! Nandej jim to!!!“ Viděl svého otce, jak mu fandí, a taky sebe. „Do toho!“ Podíval se na čas a zbývaly poslední 3 sekundy. V rukou míč a snaží se dát koš. Bohužel neúspěšně. „To nevádí, synku,“ chlácholil ho táta. „Já se na to můžu vykašlat. Stejně mi to nejde!“ Hodil míč o stěnu a odešel. Pak uviděl tátu, jak zadržuje pláč. Uklidňoval ho soused. V tátově obličejí zahlédl jen smutek, ale žádný hněv. Proč si to pamatoval jinak?

Najednou se objevil zase v té černé místnosti. „Jaké máš z toho pocity?“ ptal se ho znovu hlas. „Ten sport mi stejně nešel. Byl akorát ztráta času.“ „A co tvůj otec?“ „Co je mi po něm, nikdy mi nerozuměl, i když mi fandil.“ „Jak myslíš...“

Záblesk šedého světla. Náš hrdina se objevil někde v uličce. Poznával to místo. Byla to ulička, kde kdysi chodil s kamarády za školu. Najednou viděl, jak on i jeho kamarádi přicházejí. Zaslechl i část rozhovoru. „Ta nová uča je hrozná.“ „Máš pravdu, brácho, je, a ty vlasy!“ „Dej si s námi jointa. Bude ti líp.“ Jasně, že si

dal. Ani ho nenapadlo, že by se z něj kvůli jednomu potáhnutí stal „závislák“. Ani kvůli tomu druhému. Nebo třetímu. Jak přišel k domu si pamatoval jen matně. Byl to dům, kde žil se svými rodiči. Za brankou viděl sám sebe, jak se klátí a je mu špatně. Zabušil na dveře. Otevřel mu otec a co se stalo, si snadno domyslíte. Nechutné je hodně slabé slovo.

Náš hrdina se znova objevil v té temné místnosti. „Tak co si o tom myslíš?“ ptal se ho ďábel. „Neměl jsem si nic brát. Ze začátku to bylo super, ale potom mi bylo moc špatně. Ani na to nechci myslet.“ „Chápu. A myslíš si, že za to mohl tvůj otec?“ „Ne, ale proč se o něm máme pořád bavit? Já jsem tady, ne on.“ „Tak dobrá, posuňme se ještě o trošičku dál.“

Záblesk černého světla. Náš hrdina se objevil ve svém pokoji. Vůbec nechápal, proč zrovna zde. „Už s tebou nevydržím ani minutu! Nenecháš mě vůbec dechat! Já že jsem fet'ák? Ty seš zas kretén!“ uviděl sebe, jak křičí a zabouchává dveře pokoje tátovi před nosem. „Odcházím. Už to s ním nevydržím,“ mumlal si pro sebe. Balil si do batohu svoje věci. Otevřel okno a vylezl jím. Stejný čas v tátově a mámině ložnici: „Nevím, co s tím klukem dál. Mám ho rád, i když mi dělá naschvály.“ Táta se rozplakal. Syn ho nikdy neviděl brečet. Nikdy. Mamka se otce marně snažila utěšit. „Drahý, měl by sis s ním promluvit.“ „Myslíš?“ „Ano, a hned teď!“ „Tak dobrá, zkusím to.“ Náš hrdina šel s ním. Viděl, jak otevírá dveře do jeho pokoje. Do teď už prázdného pokoje!

Najednou se znova objevil v temné místnosti. Ovšem ďábel tam už nebyl. „Můžu to nějak napravit?!“ Náš hrdina křičel, brečel, mlátil rukama kolem sebe, ale nikdo mu neodpovídal. „Já mám svého tátu rád!“ Přišel ke stolu, kde seděl předtím ďábel. Ten stůl! Ano, ano, to je přece jeho stůl. Černá místnost? Ne, něco tu nehraje... To je... Otevřel první šuplík a ano – našel tam ten vzkaz. Na tom vzkazu bylo napsáno. „Tati, vím, že to se mnou nemáš vůbec lehké, ale mám tě moc rád.“ Můj pokoj? V tom momentu omdlel.

„Haló, chlapče, jsi v pořádku?“ „Jo, jsem v pohodě. Co se vlastně stalo?“ Byl zpátky na autobusové zastávce. Nad ním stál řidič autobusu: „Chtěl jsi nastoupit do autobusu a najednou jsi upadl.“ Vstal a poděkoval. Uviděl svého tátu, jak dobíhá na zastávku. „Tati, já nevím, co se to se mnou děje... moc se... moc se omlouvám.“ S úlevou si padli si do náruče. „To nic, synu, hlavně že jsi v pořádku.“ Oba se rozplakali. „Mám tě moc rád, tati.“ „Já tebe taky.“ „Začneme znova. A líp.“ Tuto svou druhou šanci nesmí za žádnou cenu promarnit!

Mezitím odjel autobus s číslem 666.

Zrcátko v zlatém oválu ztrácelo stříbro pomalu

Kateřina Nováková

„Markéto, dělej, nebo přijdeme pozdě!“ tuhle větu táta řekl už pětkrát předtím. Copak si myslí, že jsem ho neslyšela? Já teda rozhodně nikam nejdu. Pohřby nesnáším a vím, že babička je taky neměla ráda. Tak proč bych měla jezdit na ten její? Máma měla pravdu, když často opakovala, že je babička šílená. Říkala šílené věci, dělala šílené věci a stýkala se se šílenými lidmi!

Jednou, když jsem byla u ní na návštěvě, přišel tam pán. Bylo mu asi tak šedesát. Jeho vlasy sahaly až po zadek. Oblečení vypadalo, jako kdyby se zrovna vrátil z karnevalu. Na nose měl stejné brýle jako Harry Potter. Měl křivé zuby a v ruce držel reoprák, ze kterého hrála hudba z minulého století! S babičkou si asi hodně rozuměli. Já už jsem tam od té doby nikdy nešla, když jsem věděla, že tam bude on. Takových hrůzu nahánějících lidí znala spoustu. Chodila s nimi na různé akce a snažila se, abych je měla ráda. No, nepovedlo se jí to. Občas jsem ji taky viděla šeptat do telefonu a tvářit se při tom jako tajný agent na misi. No, prostě, měla jsem nejšílenější babičku na světě.

„Markéto, jedeme bez tebe. Jídlo máš v ledničce!“ zakřičí nakonec táta. Slyším zvuk motoru vzdalujícího se ode mě. Zabořím obličej do polštáře. Poslední dobou jsme se s babičkou skoro nestýkaly. Myslím na to, co řekla na oslavě mých čtrnáctých narozenin...

Představila jsem jí tehdy svou nejlepší kamarádku Báru. Také jsem se jí svěřila s tím, že si myslím, že už si s Bárou nerozumíme tak jako dřív. Doufala jsem, že mi poradí, co mám udělat, abychom si zase důvěřovaly. Babička mi po chvíli povídání si s Bárou řekla: „Markétko, nebav se s tou holkou. Nestojí ti za to. Nesahá ti ani po kotníky!“ No... je sice pravda, že mě Bára nakonec podrazila, pomlouvala a lhala mi do očí. Ale to přece neznamená, že mi babička může nakazovat, s kým se mám a nemám přátelit! Jak si to jen mohla dovolit?! Od té doby jsem ji neviděla.

Babička... Nebreč! Nebreč! Nebreč! Příkazují si znovu a znovu. Ale slzy člověk nemůže ovládat. Zabořím obličej do polštáře a rozpláču se...

„Viděl jsem hory plné ledu, však zpívat o nich nedovedu...“

„Vlak jede a kouř v chomáči padá na okna pavlačí...“

„Zrcátko v zlatém oválu ztrácelo stříbro pomalu...“

Otevřu oči. Je odpoledne. Rodiče se ještě nevrátili z pohřbu. Na tvářích už mi zaschly slzy. Jdu si ohřát jídlo. V tichosti jím a přemýšlím. Najednou se mi do mysli vrací můj sen. Vzbuzuje ve mně zvláštní pocit...

Vracím se do postele. Tam se totiž přemýšlí nejlíp. Ležím a zrak mi padne na mou knihovničku. Většinu z těch knih jsem nečetla, dostala jsem je k Vánocům a dala je do přihrádky se slovy: „Přečtu si to později, teď na to nemám čas.“

Jak tak přemýšlím, zrak mi utkví na hřbetu sbírky básní, jedné z mála knih, které znám skrz naskrz. Ta kniha se jmenuje Maminka.

Najednou mi všechno dojde. Tam jsou ta slova, o kterých se mi zdálo ve snu. To je ta jediná kniha, ze které znám všechny básně nazpaměť. Zároveň je to nejoblíbenější kniha mojí babičky. Počkat! Babička, kniha, pohřeb, já... vyskočím z postele, sáhnu na poličku a otevřu Maminku. Celou ji prolistuji, ale nic zvláštního tam není. Zvednu se, obléknu si bundu, popadnu klíče od babiččina bytu a vyrazím.

Odemknu dveře. Projdu všechny místnosti. Nebyla jsem tam už nějaký ten pátek, ale nic se nezměnilo. Kuchyň je vymalovaná na duhovo, různé věci leží rozházené po pohovce. A kam se člověk podívá, visí plakáty se zpěváky z minulého století. Najednou se mi vrací tolik vzpomínek:

Babička mi recituje nejoblíbenější báseň nás obou – Maminčino zrcátko...

Skáču na gauči a babička se z plna hrdla směje...

Obě se skláníme nad tajnou mapou (já držím v ruce lupu) a snažíme se přijít na nejlepší cestu pro náš konvoj (pokud možno tak, aby nás cestou nepřepadli nepřátelé)...

Sedím u kuchyňského stolu a babička má přednášku o tom, jak být nezávislá a schopná mladá dáma.

Cítím, že mi po tvářích UŽ ZASE tečou slzy! Ale tentokrát je nepotlačuji. Nechávám je prostě, ať si tečou a sedám si do křesla.

Po chvíli mi dochází, proč jsem vlastně přišla. Zvednu se a přistoupím ke knihovničce. Vytáhnu ohmatanou tenkou knížku s názvem Maminka a otevřu ji. Začínám jí listovat a hledám jakékoliv známky po babiččině zásahu. Nikde nic. Žádný vzkaz od babičky, namalované srdíčko, prostě nic. Zklamáním mrsknu knihou o zem. Nikdy dřív bych si to nedovolila, ale dnes je mi všechno jedno. A konečně to vidím. Z knihy totiž vypadl dopis. Byl celou dobu za obalem, ale já si ho nevšimla. Na obálce je napsáno jediné slovo: Markétce.

Nejistě sáhnu po dopise, plná očekávání ho otevřu a čtu:

*„Milá Markétko,
mám tě moc ráda. Mrzí mě, jestli jsem se někdy nechovala tak, jak by sis představovala. Jsi pro mě nejdůležitější člověk na celém světě. Máš neuvěřitelnou fantazii a obrovskou touhu po dobrodružství. Tak to nepotlačuj a žij svůj život na plné pecky. Určitě tě čeká skvělá budoucnost.
Babička“*

Nevím, jak dlouho jsem tam stála a zírala na ten dopis, ale asi hodně dlouho. Bylo to jen pár vět, ale měla jsem pocit jako nikdy předtím. Hodně jsem o těch slovech přemýšlela. Litovala jsem toho, že jsem dřív babičku tak odsuzovala. Nikdy už o ní neřeknu, že pro mě byla cizí nebo šílená. V mých vzpomínkách navždy zůstane jako babička, která mi ukázala, že se v životě můžeme vydat různými cestami. A i směr, který nám připadá přinejmenším zvláštní, pro někoho může být klíčem ke šťastnému životu jako třeba pro mou babičku. Ale to neznamená, že na ní bylo něco špatně. Byla prostě svá, lehce šílená, odhodlaná feministka, trochu zastaralá, nespoutaná, ale hlavně moje.

Štěstí se objeví v momentě, kdy to nejméně čekáš **Liliana Ondroušková**

Strach, nedůvěra a hněv. To byly pocity, které Sidney cítila každé ráno od toho dne. Ode dne, kdy celý její život skončil. Ach ano... ten den. Nemohla na něj zapomenout. Den, kdy se měla poprvé postavit před světla ramp. Den, kdy měla předvést svůj talent před očima tisíce lidí. Ten den, na který se tolik těšila a věřila, že se její život konečně obrátí k lepšímu, se změnil v její noční můru. Její sny se rozpadly na tisíce kousků. Je to už dávno a přesto se to zdá včera, pomyslela si. Stále nemohla uvěřit, že se proti ní postavila i Nardin, její nejlepší kamarádka. Znaly se od dětství. Navzájem si vyměňovaly svá tajemství a přání. „Nikdy by mě nenapadlo, že mě zradí. Věřila jsem jí jako své vlastní sestře,“ posteskla si.

Když se k ní tehdy donesla zpráva o smrti jejích rodičů, bylo to, jako by ji zasáhl blesk. Ona nechtěla, aby odjeli. Prosila je, aby zůstali, nebo aby mohla jet s nimi. Ale rodiče trvali na tom, že to je jen na pár dní, že se brzy uvidí. Nenapadlo je, jak strašně se spletli.

Je to sedm let od jejich smrti. Za tu dobu už Sidney vystřídala tři dětské domovy. Z prvních dvou utekla a v tom posledním potkala Nardin. Okamžitě se skamarádily, stačilo na to jen pár dnů. Měly toho hodně společného – minulost, záliby i sny. Obě milovaly balet. Společně vymýšlely nové figury a variace. Měly štěstí na vychovatelku. Byla to starší paní. Zamlada se profesionálně věnovala baletu. Byla skvělá. Pomáhala jim a podporovala je. Sidney měla pocit, že život je krásný. Užívala si ho naplno. Za pár měsíců s ní a s Nardin začaly tancovat i další dívky. Vytvořily dokonce taneční skupinu. A potom přišel ten den. Rozhodly se přihlásit do baletní soutěže Hvězdy na špičkách. Dlouho plánovaly a nacvičovaly choreografii. Z celé skupiny směla postoupit jen jedna. Sidney byla nejlepší, balet se učila už od školky.

Nic ale netrvá věčně, a tak mělo skončit i přátelství mezi ní a Nardin. Aniž by to Sidney tušila, začala Nardin učit dívky novou choreografií. Děvčata věděla, že o tom neví, a přesto žádná nic neřekla.

Nastal den vystoupení. Stojíme na podiu. Je tma. Moc se těším. Brzy spustí hudba a my začneme tancovat. Nadšeně si připomínám celou choreografií. Zním každý krok. Trénovali jsme to dlouho a pečlivě. Hudba začíná hrát. Je to skvělé! Vyměníme si místa a chystáme se na piruety. Když najednou... co to holky tancují? Zmateně se po nich dívám. Takhle jsme to přeci nenacvičovaly! Není možné, že bych něco vynechala nebo zapoměla, umím to nazpaměť! Musely se za mými zády učit něco jiného! Ale proč? Jak je možné, že mi to nikdo neřekl?! Stojím tu jako solný sloup. Jsem zmatená a připadám si zrazená. Oči se mi zalévají slzami. Otočím se a běžím pryč z podia. Přes slzy skoro nic nevidím. Zamířím na záchody, kde následující hodinu sedím a brečím. Nerozumím tomu. Jak mi to mohly udělat? A proč? Věděla o tom paní vychovatelka? Pokud jo, proč mi to neřekla? Odpověď stále nenacházím. Je pozdě večer. Určitě už mě hledají. Měla bych se vrátit.

Procházím zákulisím a podívám se na podium. Mohla bych si to jít zatančit, napadne mě. Obuji si své baletní piškoty a zamířím do středu podia. Postavím se do první pozice, chvilinku počkám a pak to začne. Je to úžasný pocit. Pomyslně si s děvčaty vyměním pozice a začnu se točit. Jedna pirueta za druhou. Nádhera. Je to dokonalé! Chystám se na další figuru. Nejde to. Musím se stále točit. Nedokáži to zastavit. Jsem jako na řetízkáči. Mám pocit, že se už nedotýkám země. Stoupám výš a výš. Mám pocit, že se dotýkám hvězd.

Je ráno. Pomalu se probouzím. „To byl jen sen,“ postesknou si tiše. Chci se přikrýt dekou a spát dál. Doufám, že se mi můj sen vrátí. Místo měkké deky ale nahmatám jen mokrá stébla trávy. Zpozorním. Co dělá tráva u mě v posteli?

Zamrkám a rozhlédnu se. Něco je špatně. Nad sebou spatřím košatý starý dub. Tohle není náš pokoj v dětském domově. „To je park!“ vykřiknu polekaně. „Co tu dělám?! Jak jsem se sem dostala? A co to mám na sobě?“ překvapeně se dívám na své oblečení. Když jsem včera šla zpět do dětského domova, určitě jsem na sobě měla svůj baletní kostým! Tak moment, já včera nešla domů. Vrátila jsem se zpět na podium, abych si zatancovala svou choreografii. Ale co se dělo dál? Jak jsem se ocitla tady? Opět jsem se začala rozhlížet. Když jsem sklopila oči na zem, spatřila jsem vedle místa, kde jsem ležela, mé baletní boty. Dostala jsem nápad: „Když jsem si je obula včera a začala tančit, dostala jsem se sem. Co když to samé udělám teď? Vrátí mě to zpět domů?“ Za pokus nic nedám. Nerozmýšlím se a rychle si je obuji. Zaujmu první pozici a začnu tančit. Zvládnou to bez chybičky celé až do konce. Sedím na zemi v poslední pozici a čekám, jestli se vrátím zpět. Nic se nestane. Zkousím to znovu a znovu, ale nic. Pořád jsem zde, v tomto parku.

Mám hlad. Procházím ulicemi, které mi připadají povědomé. Nemohu ale najít dětský domov. Kolem mě prochází postarší paní s pejskem. Neváhám a oslovím ji: „Dobrý den, kde tu prosím najdu dětský domov?“

„Holka, tady žádný děcák není,“ odpoví mi. Nechápatě se na ni dívám. Je to divné. Jsem ve svém městě, ale není tu dětský domov, ve kterém jsem bydlela.

Vracím se do parku tančit svůj tanec. Věřím, že se mi podaří vrátit se zpět do mé doby. Ale bez úspěchu. Tancuji v altánku uprostřed města. Lidé, kteří procházejí kolem, se zastavují a dívají se na mě. Tleskají a někteří mi dají i pár korun. Je to divný pocit dostávat za tanec peníze.

Tančím znovu. Postavím se do první pozice a pokračuji. Jsem už skoro u konce, když spatřím nějakého pána, jak běží přes park ke mně. Končím a zvědavě ho sleduji.

„Madlene,“ volá rozrušeně. Rozhlédnu se. Za mnou nikdo není, takže asi mluví na mě.

„Dobrý den, potřebujete něco?“ zeptám se nesměle. Dosud měl v očích něco jako naděje, ale teď už v nich vidím jen smutek.

„Omlouvám se. S někým jsem si vás spletl,“ odpoví posmutněle a sklopí hlavu. Najednou se ale narovná, jako by si na něco vzpomněl. „Nechtěla byste teď zajít na zmrzlinu? Rád bych vám to vysvětlil a také se vám tím omluvil,“ zeptá se

s prosebným tónem. Jsem stále zmatená, ale opravdu mě zajímá, co to mělo znamenat. Přikývnu. Po příchodu do cukrárny mi u zmrzliny a kávy vše vysvětluje.

„Jsem Greg,“ představí se.

„S kým jste si mě v parku spletl?“ zeptám se netrpělivě. Podívá se na mě a povzdechne si.

„Víš, před rokem jsem při autonehodě přišel o dceru a manželku. Jsem ředitelem taneční školy...“

„Počkat!“ vykřiknu najednou a překvapeně pokračuji, „Vy jste Greg Borden? Umělecký ředitel nejznámější taneční školy?“ hledím na něj s úžasem.

„Ano,“ zasměje se, „to jsem já... Víte, moje manželka byla primabalerínou, dcera studovala na taneční konzervatoři. Měla obrovský talent. Když jsem vás dnes ráno uviděl v tom altánku, myslel jsem, že je to ona. Jste jí moc podobná. Máte i stejný styl tance.“ V očích se mu zalesknou slzy. Vypadá, že se každou chvíli rozpláče. Pokusí se to zachránit a změní téma: „Máte obrovský talent. Jste moc nadaná. Je vidět, že vás tanec baví. Chtěl bych mluvit s vašimi rodiči. Přál bych si, abyste nastoupila ke mně do školy. Budou vás učit mistři ve svém oboru. Já sám vám budu dvakrát týdně dávat lekce. Souhlasíte?“

Opět se na něj překvapeně dívám. Je to k neuvěření. Dosud jsem bydlela v děcáku. Najednou mám možnost chodit do nejlepší taneční školy a dvakrát týdně trénovat s Gregem Bordenem. Vtom mi dojde, že to má háček: „No, víte, je tu jeden problém. Já nemám rodiče. Zemřeli před sedmi lety. Od té doby žiju v dětském domově.“

Začne mi tykat. „To mi je moc líto. Upřímnou soustrast. Ve kterém dětském domově bydlíš?“ zeptá se mě. Další háček. Větší než ten první. Tohle mi rozhodně neuvěří, pomyslím si. Nezbývá mi ale, než mu to říct. Tentokrát se na mě překvapeně dívá on. „Dobře,“ přikývne a pokračuje, „zní to zvláště, ale dobře. Pokud tě nebude nikdo hledat ani si tě nikdo neodvede, můžeš tedy zůstat u mě.“ Neuvěřitelné. Budu bydlet s Gregem Bordenem! „Bydlet můžeš v pokoji pro hosty, stejně za mnou už nikdo nechodí,“ usměje se na mě. Vyskočím na nohy a padnu mu kolem krku.

„Děkuju,“ zašeptám, „tohle je nejlepší den v mém životě.“ Zaplatí a vydáme se přes park k němu domů. Má překrásný dům s místností plnou zrcadel na tréninky. Pokoj pro hosty je útulný.

Jsem šťastná. Nevěřila jsem, že ještě někdy budu mít takový pocit, ale je to tady. Už vím, že štěstí se objeví v momentě, kdy to nejméně čekáš. Náš život je přesně takový, jakým ho učiní naše myšlenky.

Pekárna

Jakub Hudec

Byla jednou jedna malá holčička, říkali jí Anička. V domě žila se svým tatínkem a maminkou. Nikdo se ale nechtěl slitovat nad tou chudinkou a dát jí práci, alespoň malinkou.

Když jednou u kostela žeberala, mladého pekárníka tam potkala: „ Pane, podarujte mne alespoň almužnou malou, moji rodiče stále chřadnou a já nemám práci žádnou.“ „Dívenko, sám sotva chleba si koupím, ale pekárnu svou budu zakládat a ty mohla bys v ní pracovat.“ Dívka z údivu oči vyvalila a samou radostí si poskočila. Poděkovala pekaři a doufala, že se jí konečně zadaří. S tou žhavou novinou hned utíkala za svou milovanou rodinou. Když jim tu novinu zvěstovala, rodina se velmi radovala.

Na druhý den přišla do pekárny na rohu, takovou dali si úmluvu. Pekař hned ukázal, jak péct chleba, housky, rohlíky, její zájem o práci byl veliký. A tak se vše naučila hned a pekárna mohla se skvěle rozjíždět. Jenže pekáren ve městě je mnoho a zajít zrovna do té jejich napadne málokoho. A její rodiče stále více stárnou a všemožným neduhům se vyhnout nemohou. V pekárně sice málo peněz není, ale bohužel nestačí to na léčení.

A tak Anička přemýšlela, jak přijde k penězům na léčení - jinak, než pomocí pečení. I pekárníka už se ptala, ale více peněz nedostala. Ze zoufalství ji hrůzná myšlenka napadla, aby pokladnu vykradla. A tak, když jednou odebral se pekař dříve domů, odhodlala se k tomu. Penězi svou kapsu naplnila, aby své rodiče zachránila. Pekař zapomněl si klíče v pekárně, a tak přistihl dívčinu při jejím špatném činu. Pekař podíval se na ni zaskočeně, ona hlavu svésila zkroušeně. „Peníze v kapsách si ponechej, ale zpět se už nevracej. Dívka slibovala, že už to nikdy neudělá, jen aby nebyla vyhozena. Ale on na její sliby nedal a z pekárny ji vyhnal.

Léky sice za peníze dostala, ale další práci už nezískala. A tak dny, týdny, měsíce i léta uběhla a ona už rodiče neměla. Tak ve staré chatrči sama žila, jen z toho, co si vyprosila. Hubená byla, jen kost a kůže, zdálo se, že jí už nikdo nepomůže.

Až jednou potkal ji jeden zámožný člověk, měl krásný nóbl oblek. „Chtěla-li bys v pekárně pracovat, zaměstnal by tě můj dobrý kamarád. „Kdysi jsem v pekárně pracovala, snad bych si ještě něco pamatovala.“ Kdyby sílu měla, snad by radostí i jako kdysi poskočila. Muž dívku ke kamarádu přivedl a taky mu ji jako novou pracovní sílu předvedl. Když do pekárny vešli, pekárníka hned za pultem našli.

„Tak ti vedu tu novou posilu do kuchyně. Před kostelem žebrává, tak ať poctivě vydělává." V tom pekař podíval se Aničce do očí, myslel si, že se mu hlava zatočí. Vzpomněl si na dívku, která u něj kdysi pracovala a o peníze ho obrala. Nevěděl, co jí má říct, jestli ji vyhodit nebo vyjít vstříc. Pomoc potřebuje, ale pekař si křivdu stále pamatuje.

Ale nakonec řekne, že ji přijímá, dívka slzy jen stěží skrývá. Tak u něj už navždy pracovala a časem se do něj i zamilovala. Byla z nich šťastná rodina, narodil se jim chlapec a krásná dívčina. A jestli neumřeli, tak si dodnes užívají svou rodinnou pohodu, ve městě, v pekárně na rohu.

Čarodějnice a černá kočka

Hana Hvozdovičová

Černý kocour, jemuž jsem zásadně neřekla jinak než Zmetek, na mě zamrkal žlutýma očima zpoza koruny vysokého dubu - kam vyšplhal hned, co jsem ho vypustila - jako kdyby mě vybízel, abych ho následovala až nahoru. Zaspěla jsem a v duchu si prošla několik kouzel, které by tomu malému prevítovi podpálily kožich. Rozhodně si ze mě zase dělal dobrý den.

„Pojď dolů!" zavolala jsem na něho a tím si vysloužila od procházející dvojice pobavené a soucitné pohledy. „Pokud budu muset zase volat hasiče, nedostaneš týden nažrat!" vyhrožovala jsem mu už bezmocně.

Zmetek zívá a protáhl se. Elegantně se posadil na větev a dál na mě shlížel. Vyjednával. Moc dobře věděl, že si nemůžu dovolit o něho přijít, protože jsem dneska potřebovala seslat kouzlo. A čarodějnice bez černé kočky prostě nebyla čarodějnice.

Zabručela jsem několik nadávek a zalovila v kabelce. Naneštěstí tohle dělal často, a tak jsem už byla na naše každodenní procházky vybavená vším možným. Vytáhla jsem jeden z jeho oblíbených pamlsků. Nyní mi věnoval plnou pozornost. Potajmu jsem se potěšeně ušklíbla. Ať už vyváděl jakkoli, oba jsme moc dobře věděli, že pánem jídla zůstávám já.

Nerozhodně se postavil, ale pak se zase posadil. Švihl ocasem a odvrátil hlavu. Zvedla jsem obočí. Takže dnešek byl jedním z těch dnů, kdy mu jeden pamlsk stačit nebude. Vytáhla jsem další a připadala si trochu jako idiot, protože

v naší nesourodé dvojici jsem to rozhodně nebyla já, kdo řídil chod naší domácnosti a podle něhož se vše plánovalo.

Tak třeba v neděli se obvykle jenom válel na gauči a byl protivný. To jsem pak kolem něho procházela po špičkách, protože každé vyrušení z jeho výsostného spánku si bral hrozně osobně. O sobotách si často připadám, jako kdybych žila s démonem. Démonem plným energie, kterého strašně baví viset na záclonách, šplhat po tapetách a ničit polštáře.

Dva pamlsky opět přitáhly Zmetkovu pozornost. Chvíli váhal, ale nakonec se rozhodl nepokoušet dál mou trpělivost a pomalu sešplhal dolů, jako kdyby si ten sadista užíval, jak jsem ho propalovala pohledem.

S ocasem elegantně zvlněným a vznešeně zvednutou hlavou ke mně dokráčel a obrátil na mě své žluté oči. Vyčkával. Podala jsem mu dva slíbené pamlsky. Velice neelegantně a nevznešeně se do nich pustil a tu chvíli jsem si vychutnávala jako mé malé vítězství nad tím d'áblem.

Když jsme se pak konečně dostali domů - potom, co se rozhodl navštívit ještě další tři stromy a vydupat si dalších šest pamlsků, které se pomalu stávaly jeho běžnou stravou - vyčerpaně jsem zabouchla dveře a obrátila pohled na sedícího černého kocoura.

Ukázala jsem na něho prstem. „Teď sešleme kouzlo, jasný?“

Opravdu jsem to kouzlo potřebovala. Na univerzitě mě čekala zkouška a já nutně potřebovala znát otázku, kterou mi zkoušející položí, abych se na ni připravila. Pan Mechon mi vyhrožoval, že pokud tuto zkoušku nesložím, nechá mě ze svého předmětu propadnout. A já nebyla takový blázen, abych tomu nevěřila.

Zmetek dlouze, naříkavě mňoukl, ale já mu už nevěnovala pozornost. Beztak jen žebral o další pamlsky.

Zula jsem si boty, pověsila kabát na háček a zamířila do pokoje, kde jsem z šuplíku vytáhla vysokou svíčku, křídu a sušené listy růže. S hromádkou těchto věcí jsem si klekla na podlahu a přejela dlaní po hladkých parketách. Spokojeně jsem přikývla. Z toho půjde křída dobře.

Bílou křídou jsem nakreslila pentagram. Doprostřed jsem položila a zapálila svíci a okolo ní rozházela růžové lístky. Pohledem jsem spokojeně obsáhla svůj výtvar a ujistila se, že vše je na svém místě. Pokud to půjde dobře, už za půl hodinu budu vědět všechno, co potřebuji.

„Hej, Zmetku,“ zavolala jsem do nitra svého bytu. Odněkud se ozvalo táhlé mňouknutí. Vydala jsem se za ním a opatrně překračovala kupičky špinavého prádla, které na mě ještě čekaly, abych je odnesla do koše na špinavé prádlo, odkud posléze poputují do pračky.

Občas bych si vážně přála znát kouzlo na uklízení.

Otřela jsem si dlaně zašpiněné od křídý do kalhot a popadla černého kocoura, který se zmítal; jak jsem ho však měla ve svých spárech, neměl šanci se mi vysmeknout.

Za broukání písničky, kterou jsem ráno slyšela z rádia, jsem se přemístila zpátky do pokoje a nekompromisně položila kocoura na podlahu vedle mě.

„Zůstaň,“ přikázala jsem mu. Jako na povel se Zmetek zvedl a vydal se na průzkum mého pokoje, jako kdyby v něm v noci pravidelně nepořádal závody v běhu a skoku a šíleně u toho nemňoukal.

Zavřela jsem dveře, aby Zmetka na poslední chvíli nenapadlo se z toho pokusit vyvléknout a převlékla se do pohodlnějších tepláků, v nichž bych Zmetka chytala snadněji, kdyby to bylo nutné. Pak jsem se posadila k pentagramu. Černý kocour za mými zády začal mňoukat, ale dokud byl od pentagramu ve vzdálenosti tří metrů, bylo mi docela jedno, co dělá, i kdyby mi měl něco rozbít. A kdyby byl dál než tři metry, kouzlo by nefungovalo. Byla jsem kvůli tomu kouzlu odhodlaná obětovat i počítač - nejdražší věc v mém pokoji - pokud by na to přišlo, tak moc jsem byla zoufalá.

Začala jsem se zavřenýma očima zaříkávat. Slova mi plynule splývala ze rtů s naučenou kadencí. Matka si totiž dala záležet, abych byla schopná zaříkávání každého typu kouzla perfektně zvládnout i o půlnoci při náhlém probuzení - doslova.

Rachot za mými zády zesílil, ale už jsem neměla tu možnost se otočit a zjistit, co zase Zmetek tropí.

Křída nakreslená na podlaze začala zářit bílým světlem a usušené lístky růže se vznesly do vzduchu, jenž najednou voněl jako rozkvetlá louka uprostřed léta. Zaříkávání mírně zrychlilo, jak jsem rychle drmolila slova a trnula hrůzou, co si kocour zase usmyslel udělat. Mé odhodlání obětovat počítač bledlo, když jsem si představovala pavučinu prasklin přes plochu monitoru a s náhlou jasnozřivostí si uvědomila stav svého bankovního účtu.

Bílá záře sílila, až naplnila celý prostor kolem nás. Sušené okvětní lístky se chvěly ve vzduchu a vířily, jako kdybych proti nim namířila větrák, který je rozehnal po pokoji.

Zrovna, když jsem doříkávala posledních pět slov, stalo se několik věcí zároveň: zaprvé, rachot náhle utichl, ovšem zpoza mých zad se vyřítil robotický vysavač, který si to sebejistě namířil přímo k zářící křídě, jako kdyby od Zmetka věděl o hrozivých důsledcích, které tento čin bude mít.

Zadruhé, kvůli hrůze, již jsem zakusila, jsem si zkousla jazyk a přerékla se, čímž jsem totálně pozměnila kouzlo. Vzhledem k tomu, že křída dál zářila, kouzlo pokračovalo. Co mělo způsobit, to už bylo ve hvězdách.

A nakonec zatřetí, výbuch.

V okamžiku, kdy vysavač projel přes křidu, pentagram se přerušil a kouzlo už jsem nekontrolovala. V hrůze jsem přimrzlá a s otevřenou pusou seděla na zemi a zírala na tu spoušť. Myslí mi proběhlo, že si asi vážně budu muset pořídit novou černou kočku, protože Zmetek byl chodící katastrofa.

Pak mě odhodila tlaková vlna způsobená přerušením kouzla, narazila jsem do okna, které se pod mou vahou roztříštilo na desítky střeptů, a vyletěla do vzduchu, kde mě popadla gravitace s cílem přitáhnout k zemi. To už jsem však nevěděla o světě. Přisahala bych však, že v poslední vteřině jsem viděla v okně černou siluetu Zmetka.

Probudila jsem se o několik minut později. Nebo možná hodin. Vlastně jsem vůbec nevěděla. Jedno bylo jisté, když jsem otevřela oči, věděla jsem na beton, že něco je jinak.

Měla jsem čtyři černé tlapky.

Vytahovací drápky.

Dvě uši, kterými jsem mohla otáčet.

Ocas, který se jako o své vlastní vůli hýbal a pletl se mi pod ~~nohy~~ tlapky.

Zamrkala jsem. Všude jsem měla chlupy, a když jsem sklonila hlavu, lechtaly mě v nose a puse. Zvedla jsem se na ~~nohy~~ tlapky a zamrskala podrážděně ocasem, kvůli čemuž jsem téměř ztratila rovnováhu.

Teď už jsem si byla jistá: byla jsem kočka. A ne jen tak ledajaká kočka, moje tělo patřilo Zmetkovi, tomu protivnému kocourovi, kvůli němuž jsem skončila v jeho kůži. To kouzlo nám vyměnilo těla.

Protáhla jsem se na větvi dubu a zamrskala ocasem. Zrzavá čarodějnice stojící pod korunou stromu zasupěla a hlasitě mě proklela. Lidé, kteří ji míjeli, po ní vrhaly směšku udivených, pobouřených, zvědavých a pobavených pohledů.

Zívla jsem a ukázala jí všechny svoje zuby. Čarodějnice zanáčovala.

Znovu jsem si lehla na tlusté větvi a líně ji pozorovala. Už jsem chápala, proč se Zmetek choval tak, jak se choval. Byla sranda pozorovat ji, jak se vzteká. Rozhodla jsem se, že ze stromu slezu, až mi nabídne tři pamlsky.

Čarodějnice pode mnou zrovna přicházela s nabídkou jednoho pamlsku. Odvrátila jsem od ní hlavu a užívala si její beznaděj. Nemohla mě dát pryč, protože mě jí její matka dala jako dárek a hodně by se divila, kam jsem se poděla. Navíc potřebovala moji přítomnost k fungování kouzel.

Od východu foukal jemný vánek, který mi příjemně cuchal srst. Přivřenýma očima jsem pozorovala měnící se zeleň listů, skrz niž pronikalo světlo, a poslouchala zpěv ptáků, kteří si ode mě drželi uctivou vzdálenost.

Vlastně jsem nechápala, proč jsem to kouzlo nezkazila dřív.

Nespěchej, Anežko **Alžběta Benešová**

„Přidej do kroku!“ zavolala na mě Anežka. Já ale v tu chvíli psal zprávu mamce, že přijdu až večer, aby se o mě nebála. Přece nejsem malé dítě, proč mě tak pořád vidí? Dopsal jsem esemesku a poslušně zrychlil. Už jsem se viděl v tomto parném letním dni dole u řeky. A tam jsme právě mířili. „Podle mapy by to mělo být někde tady...“ ukázala prstem na místo, kde byl vyznačený malý červený křížek. Anežka byla jedna velká záhada. Neptal jsem se jí, kde tu mapu našla, ani co je na tomto místě tolik zajímavého. Byl jsem pro každé dobrodružství. Navíc Any nejde říct ne. Po chvíli bloudění jsme konečně dorazili. Najednou jsem dostal husí kůži... Tak kouzelné místo jsem snad ještě nikdy neviděl. Kolem řeky se rozpínaly nenasytné skály a okolo nich mávaly větvemi krásné zelené stromy. O řeku se opíralo slunce, které bylo v ranních hodinách ostré a oslnivé. Energie tohoto místa byla neskutečná. Cítil jsem se najednou úplně nepodstatně. Napadlo mě, jak dlouho tady toto místo musí být. Kolik toho vidělo? Určitě radost, ale i zklamání. Nejspíš vidělo, jak sem lidé chodí a stárnou. Jak se tady smějí a stříkají po sobě vodou. Muselo ale vidět i pláč a pocity bezmoci. Ta nádherná těžkost vyzařující energii, kterou jako by mi někdo pustil do žíly.

„O čem tak přemýšlíš?“ zeptala se mě Anežka. Já se jenom pokorně usmál a užíval si moment, při němž mi výjimečně nevidí do hlavy. „Musím tě na něco upozornit.“ řekla vážně Anežka. Přiznala se mi, kde mapu, podle které jsme šli,

našla. Kdo by tušil, že ji najde u babičky ve staré skříni plné knížek a zbytečností? To ale nebylo vše. Na druhé straně stálo několik vět.

*Najdeš něco na tomto kouzelném místě?
nebo je to jen do loterie sázka?
Třeba konečně uvidíš čistě,
jen ti na čele přibude vráska
bude v tobě smutek?
budeš chtít osud zvrátit?
udělej dobrý skutek
a budeš moct vše vrátit.*

Zhluboka jsem se nadechl. Vlastně mi to na Anežku sedělo. To byla celá ona. Tak bláznivá a statečná. Jenže já jsem měl trochu strach. Přece jenom jsem se nechtěl dostat do problému a energie tohoto místa mi najednou začala nahánět strach. „Copak ty se bojíš?“ vyhrkla Any. V tu chvíli se ve mně prala spousta různých pocitů. Nechtěl jsem ji zklamat a ukázat, že jsem strašpytel. Může to být nebezpečné. Zároveň trochu znám Anežčinu babičku a upřímně – je to trochu bláznivá paní. „Pojď už do vody, stejně je horko!“ zakřičela na mě z dálky. Jakmile si sundala tričko, už nebylo cesty zpět. Rychle skočila do vody. Já ani nezaváhal a skočil jsem za ní.

Vynořil jsem se chvíli po ní a trochu se lekl. Ne protože by se jí roztekla řasenka, tu ona nenosila, ale vypadala jinak. Promnul jsem si pro jistotu oči. Nepomohlo to. Měla výraznější kruhy pod očima a kolem úst vrásky od úsměvu. Celkově vypadala trochu ustaraně, ale byla pořád stejně nádherná. Byl jsem zmatený. Z mých myšlenek mě vyrušil její bouřlivý smích. Přímo záchvat smíchu. Musel jsem se jí zeptat, čemu se tak směje. „Podívej se na sebe!“ odvětila v rychlosti. Sáhl jsem si na tvář a ucítil jsem neoholené strniště. Byl jsem zmatený. Co se stalo? Najednou mi to všechno začalo dávat smysl... Měl jsem vztek a začal jsem propadat panice, ale nedal jsem na sobě nic znát. Nebo alespoň jsem si to myslel. Anežka to na mně samozřejmě poznala. Hned mě začala uklidňovat. „To bude v pohodě a až vylezeme z vody, tak budeme oba normální.“ řekla Any. Ona byla zase klidná. Nic ji nerozhodilo. Jako vždy.

Vylezli jsme z vody a usušili se. Any vytáhla zrcátko. Pozorně jsem se prohlédl, ale nic se nezměnilo. Pořád jsem vypadal zhruba na čtyřicet pět let, ne na patnáct. Anežka okamžitě vytáhla mapku a začala studovat text napsaný na zadní straně. Když se soustředila, byla moc hezká. Netrvalo to ani chvíli a vyhrkla: „Musíme udělat nějaký dobrý skutek!“. Po chvíli jsme si sbalili věci a vyrazili do města. Jeli jsme autobusem jako vždy. Ukázali jsme průkazky a šli si sednout. Na další

zastávce přistoupil muž a začal obcházet lidi a kontrolovat jízdenky. Přesně toto jsem vážně nechtěl. Byl to revizor. Došel k nám a dlouho si prohlížel naše průkazky. Já už věděl, že jde do tuhého. Pošeptal jsem Anežce, ať to nechá na mně. Spustil na nás, že určitě nemůžeme mít studentskou slevu, když vypadáme, že je nám přes čtyřicet. Jen jsem souhlasně kýval hlavou a potupně jsem nám nechal vypsát pokutu, kterou jsme měli zaplatit do tří dnů. Chtěl jsem to zaplatit rovnou kartou, ale prý to má na starosti jiné oddělení a on pokuty jenom vypisuje. Jakmile jsme vystoupili, tak jsme si postěžovali, že být dospělý je vážně nanic. Bylo před obědem, a tak jsme si šli koupit něco k snědku. V obchodě, u regálu s kořením, jsem si všiml starší paní, která mžourala na pytlíky s různými druhy cukru. Nebyla příliš stará, ale vypadalo to, že špatně vidí. „Nechcete pomoci?“ zeptal jsem se. „Najdi mi prosím skořicový cukr a vezmi tři pytlíky.“ řekla. Spatřil jsem je a dal jsem je do jejího košíku. Gestem jsem ukázal na Anežku, jestli vypadám pořád stejně. Ona jen souhlasně kývla a protočila očima. Neváhal jsem a zeptal jsem se této starší paní, jestli chce pomoci s nákupem. Ona souhlasila. Všichni tři jsme společně dokončili nákup. Následně jsme ho šli starší ženě odnést domů. Po chvíli chůze jsme přišli na konec ulice, kde stál malý domek. Starší paní trvala na tom, abychom šli dál. Prý ráno upekla třesňový koláč, který musíme ochutnat. A tak jsme šli dovnitř.

Její domeček byl malý, ale útulný. Alespoň Anežce se tam moc líbilo. Posadili jsme se v obýváku a já měl trochu obavy z našeho rozhovoru, který měl nadcházet. Kdyby se mě starší žena zeptala na moje povolání, tak bych si musel něco vymyslet, a to mi většinou moc nešlo. A tak jsme se s Any automaticky sladili a začali se ptát starší paní my. Ona se po chvíli rozvášnila. Začala povídat, jak jí chybí její mládí, že by dala vše za to, aby se mohla vrátit do svých dětských let, kdy byla bezstarostná a šťastná, kdy její jediná povinnost byla přijít včas domů. S Any jsme příkyvovali a pluli jsme všichni tři po stejné vlně stesku. Říkala, že nemá žádné děti ani vnoučata a nikoho, kdo by jí občas pomohl. Slíbili jsme jí, že ji ještě někdy navštívíme. Pomohli jsme této starší paní na zahrádce a vytrhali jí v záhonech plevel. Už bylo pět hodin. Rozhodli jsme se, že už půjdeme. Sotva jsem zabouchl dveře, zeptal jsem se Anežky, jestli si myslí, že to bude stačit. Ona jen pokrčila rameny a podívala se do země. Nejspíš si začala uvědomovat, že to je celé její vina. Já se ale na ni nedokázal zlobit. Nešlo to.

Sedli jsme si v parku na lavičku a přemýšleli. Zároveň jsme se po sobě pořád dívali. Nevím, jestli jsme čekali na to, že budeme znovu děti, nebo jsme se navzájem obdivovali. Dospěli jsme (a to doslova) k názoru, že půjdeme zpátky k řece. Ani nevím, jestli z beznaděje, nebo nám tam jednoduše bylo dobře. Na nic jsme nečekali a vydali jsme se na zastávku. Pro jistotu jsme si v autobuse koupili nezlevněnou jízdenku, aby se znova neopakovalo to co ráno. K řece jsme

se dostali relativně za krátkou dobu. Už jsme se totiž lépe orientovali v mapě a já si cestu docela dobře zapamatoval. Jakmile jsme dorazili, napsal jsem mamce, že dnes večer nepřijdu. Věděl jsem, že se takto nemůžu doma ukázat. O Anežku se nikdo jako vždy nestaral. Byla jako luční kvítí, které si mohlo růst, kde chtělo. A nic ani nikoho nepotřebovalo. Vybalili jsme si věci a lehli si do trávy. Vzduch byl stále horký a my pozorovali oblohu. Neřešili jsme, jak z toho vybrusíme. I když nás to tížilo, bylo nám krásně. Už pomalu zapadalo slunce, když se ke mně Any otočila a klidným hlasem se mě zeptala, jestli se nepůjdeme vykoupat. „Stejně nemáme co ztratit.“ řekl jsem si v hlavě. Když jsme se svlékali, Anežka prohlásila, že snad nezestárneme o dalších třicet let. Já jen vytřeštil oči. Trochu mě zamrazilo. Mezitím už Any skočila do vody. Já jsem hned skočil za ní. Opět jsem se vynořil později a spatřil jsem po celém dni tu známou dětskou tvář. Opět začaly vynikat její pihy na nose. Vrásky kolem úst měla sice pořád, ale mnohem méně výrazné. Její bezstarostná energie na mě začala znovu zářit. Spadl mi obrovský kámen ze srdce. Začala se usmívat a já věděl, že už je vše zase v pořádku. Pro jistotu jsem si přejel rukou po tváři a ucítil svoji jemnou tvář s několika pupínky. Najednou se mi ulevilo. Cítil jsem se tak lehce. Jako by někdo přetrhal provazy, kterými jsem byl přivázán. A já mohl znovu létat.

Usušili jsme se a lehli si znovu do trávy. Už se setmělo. Slunce se skutálelo po posledním mraku za obzor a nádherné barevné nebe vystřídaly zářivé hvězdy. Řekl jsem Anežce, že tolik, kolik má na nose pih, tolik je na nebi hvězd. Jí se to moc líbilo. Dlouho jsme si povídali a dospěli jsme k názoru, že být dítě je vlastně skvělé. Že bychom si měli užívat každý bezstarostný moment. Každý záchvat smíchu, ze kterého nás bolí břicho. Každou chvíli našeho života, protože moment, který se stal, už znovu nikdy nezažijeme. Může být podobný, ale už nikdy nebude úplně stejný. Upřímně ani nevím, jestli jsme k tomuto uvědomění došli kvůli dni prožitému jako dospělí, nebo po rozhovoru s tou starší paní. „Hele dívej, padá hvězda! Hlavně si nepřej, ať jsme pořád děti!“ řekla Anežka. Zavřel jsem oči a přál jsem si, ať jsme napořád šťastní. Tma nás začala pohlcovat a my únavou usnuli. Už si ani nevzpomínám, o čem jsme se bavili naposledy. Možná o tom, že nebudeme muset platit pokutu z autobusu. Zcela jistě jsme ale plánovali budoucnost. Kam se všude podíváme a co spolu ještě bláznivého zažijeme. Že budeme pořád skvělá dvojka a budeme šťastní.

O dvacet pět let později...

„Kam jedeme, tati?“ řekla Johanka. „Navštívíme s maminkou jednu naši společnou známou. Bud' hodná jako bráška a připoutej se.“ Po chvíli cesty jsme odbočili do známé ulice a jeli úplně na konec. Uviděli jsme známý malý domek. Zazvonili jsme a přišla nám otevřít už opravdu stará žena. Nemohla nás poznat,

a tak jsme se připomněli. Hned potom nás pozvala dál. „Nevím, jestli se mi to jenom zdá, ale s Anežkou vypadáte stejně jako před dvaceti pěti lety!“ řekla starší žena. S Any jsme se na sebe usmáli. Babičku mrzelo, že jsme se tak dlouhou dobu neukázali. „Já už si myslela, že mě nikdy nenavštívíte!“ řekla. Popovídali jsme si o tom, co je nového. Samozřejmě jsme podrobně rozebrali nejnovější seriály. Pochlubila se nám její úrodnou zahrádkou plnou ovocných stromů. Děti po nich lozily a užívaly si teplého slunečného dne. Trochu neúspěšně jsme s dětmi vytrhali nejenom plevel a vrátili jsme se znovu do malého útulného obyváku. Dopili jsme zbytek čaje, rozloučili jsme se a jeli domů. Děti se v autě okamžitě začaly překřikovat, komu se u babičky líbilo víc, jak je babička skvělá a že je to na zahradě bavilo. Začalo se mi trochu stýskat po mládí. Po energii plné síly a volnosti. Ach, jak bych rád vrátil čas...

Jakmile jsme přijeli domů, dali jsme děti spát a šli se s Anežkou dívat na hvězdy, kterých je na nebi skoro jako pih na jejím nose.

Laň (úryvek) **Gabriela Zouharová**

Tobiáš přišel po dlouhém dni domů. Svůj promoklý kabát pověsil na věšák v předsíni a kožené rukavice odložil na skříň. Batoh nechal ležet na podlaze pokoje a sám se usadil do židle u svého psacího stolu. Napil se z předraženého dvojitého espressa, otevřel laptop a začal psát.

Benjamína fascinovala smrt od doby, kam mu sahá paměť. Už odmala miloval sledovat kriminálky a horory jen, aby viděl, jak z mrtvého těla kape rudá krev a tvoří na podlaze obrazce. Jak ze člověka, který ještě před okamžikem lapal po dechu, pomalu odchází život, jak bledne a tuhne... Sledoval krysy, které nachytal ve sklepě do pastiček, jak se v agonii škubou a kopou bezbranně nožičkami. Bral to celé až moc poeticky.

Nejspíš to byl jeho zájem, díky kterému se mu podařilo nastoupit na studium kriminalistiky a forenzních technik. Z důvodu neobvyklého způsobu přemýšlení nad modelovými případy se stával nadprůměrným studentem se snovým potenciálem.

Ben však v tom celém viděl něco víc. Něco, co nikdo kromě něj nemohl tušit. Nikdy si nepřál řešit vraždy a běhat za pachatelem. Být poplácáný po rameni a

dostat povýšení. Zdálo se mu to až moc snadné. Chtěl být ten, za kterým se budou ostatní honit až do té doby, než ztratí dech a bude je píchat v boku. Celé to plánoval měsíce. Měsíce, kdy téměř nespál. Přečetl tolik kousků odborné literatury, výpovědí vrahů, článků a materiálů o již vyřešených případech, že by se zdálo, že už se mu z toho bude motat hlava. Ale byl vytrvalý a nutnost přípravy mu nedala možnost přehlédnout jediný detail. Nechtěl nic podcenit. Svůj plán změnil mnohokrát, mnohokrát váhal o tom celém, o sobě.

Královský kouzelník Zuzana Zakopalová

Na celém světě bylo jen několik věcí, které měl opravdu rád. Do jejich výčtu zahrnoval svoji milovanou maminku, povolání, jehož si nesmírně vážil, a princeznu Amálku. Na její krásu by mohl skládat oslavné ódy a její zlatavé lokny by nejradši nechal zachytit těmi nejproslulejšími malíři.

Kéž by jen mohl.

Zachariáš utrápeně vzdychl, když princeznu Amálku zahlédl oknem. Zrovna se procházela zahradou, kolem ní poletovali bělásci a ona po nich se smíchem natahovala prsty.

Ach, tak moc by si přál, aby o něj princezna projevila zájem.

Jenže byl jen královský kouzelník. Neměl aristokratický titul, skoro žádný majetek, jen pár zaprášených starých bichlí, několik bílých košilí a tmavý plášť. K tomu jednu komůrku na spaní a pracovnu, jejíž kamenné zdi byly obložené policemi s knihami, kotlíky a roztodivnými ingrediencemi.

Zachariáš přešel pohledem police přetékané lahvičkami a sušenými bylinkami. V duchu si odříkával jejich jména: ropuší sliz, jalovčinky na odpuzení zlých lidí, slepičí pařáty, kus hadí kůže, pelyněk černobýl. Stejně je mi to k ničemu, pomyslel si a obrátil zrak zpátky ke knize, kterou mu dovezl král z výpravy na dálný východ.

Obsahovala různé zaříkávání a experimenty, které Zachariáš postupně zkoumal. Hledal v nich takové, které by měly praktické využití pro království.

Zatím nejzajímavější kouzlo se týkalo rozhánění přemnožených sluníček sedmítečných. Listoval zažloutlými stránkami, prstem přejížděl po zdobně

vyvedených písmenech i názorných ilustracích. *Jak vyvolati na nebi duhu, četl nadpis. Jak z lidské kerve rubíny stvořiti. Páni, říkal si, to je docela nebezpečné kouzlo. Jak změnit ledové krystalky na zrnka písku a naopak. Jak lásku od milé či milého získati.*

Moment, cože? Jak lásku od milé či milého získati? opakoval si a vytřeštil oči.

Překotně pročítal řádky psané zvláštním rukopisem a snažil se přelouskat suroviny potřebné k takovému kouzlu. Jeho oči neklidně pročítaly pracovní postup, když do místnosti po rychlém zaklepaní vtrhl králův rádce. Zachariáše vylekaly rychlé kroky ještě více než obvykle a poplašeně knihu zaklapl.

„Přejete si?“ vyhrkl a otočil se čelem k rádci. Ten si ho přeměřil podezřívavým pohledem. Nejspíš mu přišlo mágovo chování zvláštní.

„Žádají si tě ve vesnici, kouzelníku,“ řekl hlubokým hlasem a urovnal své vyšívané rukávy. „Jedno z dětí si hrálo až u Temného lesa a stará čarodějnice ho očarovala. Teď nemůže mluvit a jenom škytá.“

„Jistě,“ odpověděl Zachariáš, „už jdu.“ Přesto se nepohnul z místa. Zůstal stát před stolem, na němž ležela ona kniha kouzel. Jako by se ji pokoušel skrýt před zraky králova rádce.

„Stalo se něco?“ zeptal se rádce a snažil se podívat za kouzelníkova záda. „Jsi tu přece jen docela nový a nemáš ještě tolik zkušeností.“ Zachariáš zakroutil urputně hlavou.

„No dobře,“ pokrčil rameny rádce, „v případě nouze víš, kde mě najít.“ S těmi slovy odešel a mladý královský mág si mohl konečně oddychnout.

Schoval knihu kouzel mezi desítky dalších, do kožené tašky sbalil několik věcí, o nichž se domníval, že se mu budou hodit, a vyrazil na cestu do vesnice. Už teď mu bylo jasné, které z dětí si hrálo u Temného lesa.

Jedině malý Matěj od Koudelků byl takový neposeda, který se nebál vydat až k tmavým borovicím, jež od nepaměti patřily místní čarodějnici. Tohohle klučinu už Zachariáš zachraňoval nesčetněkrát.

Ještě naposledy vyhlédl kouzelník oknem, jeho oči se na několik vteřin zastavily na Amálce sedící pod rozložitou lípou, pak vykročil ze své pracovny.

Čekala ho práce. Ale *potom*. Potom by se konečně mohlo splnit jeho největší – a vlastně jediné – přání.

Možná, že právě jeho čáry se stanou tím pokusem, který vyjde. Všechny předchozí totiž končily neúspěchem.

Večeři, kterou obyčejně polykal pomalu, zasněně, s pohledem upřeným na princeznu, do sebe rychle naházal, aby se co nejrychleji mohl pustit do čarování.

Celé odpoledne strávil ve vesnici, malý Matěj mu dal pořádně zabrat. Jen jak se mu podařilo odstranit chlapcovo škytání, rozběhl se klučina k rybníku za kamarády a než se Zachariáš rozloučil s Matějovými rodiči, objevil se ten neposedá znovu a na rukách, které mu postupně zelenaly, se mu leskly šupiny.

„Co jsi to zase dělal?“ hubovala mu maminka s unavenýma očima a on začal zapáleně vyprávět o rybníku. Zachariáš nemusel dlouho přemýšlet, co se stalo. Matěj prostě opět rozzlobil vodníka.

„Jednou tě možná nepříjdu zachránit,“ řekl potom chlapci vážně Zachariáš, „co pak budeš dělat?“

Matěj překvapeně vykulil oči. „Asi ze mě bude ryba.“

Jeho rodiče zklamaně vzdychali a kouzelník kroutil hlavou. *Co z toho kluka bude?* Královskému kouzelníkovi však nedělalo potíže prozatím vypustit tento problém z hlavy. Teď byla důležitá jen dvojstrana v prastaré knize.

Napjatě nalistoval správné místo a znovu se začel do receptu.

„Třináct slz o půlnoci vyplakaných, vlas nešťastně zamilované osoby, tři kapky svěcené vody a šupinka z motýlích křídel,“ opakoval si polohlasně a současně přidával suroviny do kotlíku. „Doušek slunečního svitu zachyceného v pravé poledne,“ nakoukl do poloprázdné lahvičky, „štěstí, že mi ještě kousek zůstal.“ Královský mág se pousmál a přihodil poslední ingredienci.

„A teď míchat dvakrát po směru a jednou proti směru hodinových ručiček.“

Pak se zarazil, když dočetl až na poslední řádek. „Nelze podávat vnitřně,“ řekl do prázdné místnosti. „A jak se tedy má ten nápoj lásky podávat?“ ptal se zmateně sám sebe.

Přeskočil očima na ilustraci. Znázorňovala krásnou dívku, kterou si její ctitel omotal okolo prstu pomocí lektvaru, který jí daroval ve voňavkovém flakonu.

„No jo,“ zamyslel se zcela neromanticky Zachariáš, „ale to by bylo přece úplně zcestné přijít za Amálkou s parfémem. Vždyt' by to vypadalo, že jí tím gestem sděluji, že smrdí.“

Kouzelník si zamyšleně poklepal prsty na bradu. Jak to jen udělat? říkal si. Ze zvyku vykoukl ven z okna, za nímž se teď již stmívalo. Sledoval zapadající slunce, oblohu, která zružověla jako Amálciny dnešní šaty nebo růže, jež tak milovala... „No jistě, *růžel!*“ vykřikl a hned si přitiskl dlaň na ústa, aby ho nikdo neslyšel. „Každé ráno si chodí do zahrady prohlížet své milované růže! Stačí je tímhle trochu pokropit a bude to.“

Zachariáš potěšeně slil lektvar do drobné lahvičky a tu přiblížil k plameni svíčky. Pozoroval zajímavou barvu tinktury. Nepodobala se žádné, jakou kdy viděl. A to jich spatřil opravdu mnoho.

Opatrně schoval nápoj lásky do kapsy svého pláště a vydal se ven zámek, který pomalu upadal do spánku. Neobratně seskočil z několika posledních schodů na starobylém schodišti a spořádaným krokem prošel kolem jídelny, ze které se ještě pořád ozýval smích a hovor.

Konečně došel až k jednomu z vedlejších východů a proklouzl do zahrady. Nebe od jeho odchodu z pracovny ztmavlo o několik odstínů. Po paměti dorazil k místu, které měla princezna Amálka nejraději. Bylo to jen kousek od krásné kašny, pod níž stály lavičky. A za nimi se nacházelo to, co kouzelník hledal.

Krásné, i ve všudypřítomném šeru zářící, růže. Jejich něžné růžové okvětní lístky se v příjemném větříku chvěly a Zachariášovi připadalo, že ho vítají.

Jako ve snu vytáhnul lahvičku s lektvarem a pokropil květy, které vydávaly i teď večer omamnou vůni.

„Ráno bude všechno jinak,“ šeptal sám sobě a schoval lahvičku zpátky do kapsy. Spěšnými kroky se vrátil do své pracovny, u jídelny, z níž se ozýval králův halasný tón, sklopil provinile oči.

Zachariáše neprobudilo první, ani druhé, ba ani třetí kokrhání kohouta. Probudila ho moucha neklidně bzučící kolem jeho hlavy.

Nechtěla se nechat odehnat, pořád se vracela. O chvíli později se k ní přidalo další bzučení. Nějaká poblázněná včela přiletěla pootevřeným oknem dovnitř a *bzzz bzzz* poletovala kolem kouzelníka. Moment – pootevřeným oknem? Copak on večer otevíral okno?

Ale opravdu, oknem dovnitř proudil čerstvý vzduch a taky tenhle otravný hmyz.

„Jedeš,“ mávl rukou rozespálý mág, ale ona se nedala. Nakonec rozlepil obě oči a jeho zrak spočinul na váze plné květin, která stála na jeho nočním stolku.

Královský kouzelník si protřel oči, ale zrak ho nešálil. „Kde se to tu vzalo?“ přemýšlel marně a snažil se srovnat si myšlenky.

Nedokázal si vybavit, že by v noci otevřel okno a netušil, co u něj v pokoji dělala pestrobarevná kytice. Potom se mu však rozsvítilo.

To Amálka, uvědomil si, pokouší se mi to tu zvelebit. To zjištění mu zvedlo náladu. Vstal z postele a rychle se oblékal. Ze skříně vytáhl nejhezčí ze svých košil, aby na ni udělal dojem, a plášť ještě spěšně okartáčoval.

Vydal se rovnou ven, do královských zahrad, aby si mohl s princeznou promluvit. Pokud to půjde dobře, říkal si, mohli bychom mít příští týden zásnubní bál.

„Dobrý den, princezno Amálko,“ nacvičoval si cestou polohlasně své repliky, „to je dneska ale krásný den, že?“ Tady by se odmlčel. „Ale ne tak krásný jako vy,“ dodal by pak s úklonou. Představoval si, jak se bude princezna usmívat, jak mu podá svou ruku a bude se s ním procházet po zahradách. Pak se s ním usadí pod rozkvetlou třešňí a její vlasy se budou v dopoledním slunci nádherně lesknout. Už po cestě se však v jeho plánu začaly objevovat trhliny. Jen vystrčil nos ze zámku, přilepilo se na něj několik motýlů a posedali mu na ruce a vlasy. Slunéčka sedmítečná je následovala a on litoval, že ještě před odchodem nevyužil kouzla, které včera zahlédl v čarovné knize.

„Let, ty potvoro,“ ulevil si, když mu vosy zakroužila před očima.

„No dovolte, pane kouzelníku?“ ozvalo se kousek od něj a on poplašeně pohlédl na princeznu Amálku, která seděla jinde než obvykle, kolem sebe houf svých přítelkyň.

Okamžitě se zakoktal. „Pa-pardon, princezno, to nebylo na vás, to jen na mne dneska letí samý hmyz a *au!*“ Zachariáš schytl žihadlo do ramene. „Omluvte mě,“ vyhrkl a odkráčel o pár desítek metrů dál, k altánku.

Tam si rychle svlékl plášť, vyhrnul rukáv košile a zkoumal škodu, kterou to pruhované stvoření napáchalo. U toho se snažil zahnat mouchy, které se znovu odkudsi vynořily.

„Potvory jedny,“ ulevil si a pokoušel se vylovit žihadlo ze zarudlé ranky.

„Vždyť jsou to jen malá boží stvoření,“ ozvalo se za ním vesele. Zachariáš se otočil a spatřil zahradníka. S křivým úsměvem na rtech se opíral o altánek.

„Tobě se to říká,“ ulevil si kouzelník, „ty jsi na to zvyklý. Ale *já?*“

„Přece bys tolik nemudroval kvůli jednomu žihadlu,“ řekl tiše zahradník a zkušeně žihadlo vytáhnul. Jeho ruka zůstala na Zachariášově předloktí nepřiměřeně dlouho. Královský mág zvedl zrak a potkal se se zahradníkovými očima. Ucouvl a popadl svůj plášť, přitom z něj odháněl pavouka, který na něm začal soukat svou pavučinu.

„Tak díky,“ kývl na pozdrav a spěšně kráčel pryč.

„Počkej!“ Za Zachariášem se ozvaly kroky. „Jdu na to moc rychle, že?“ ptal se smutně zahradník. „Ty květiny a teď tohle? Přepískl jsem to, promiň.“ Na jeho tváři byl kající výraz.

„Cože?“ vymáčkl ze sebe kouzelník.

Muž si nervózně prohrábl vlasy. „Ráno jsem ti donesl květiny, líbí se ti? A mohl bych ti říkat jménem, prosím? Je tak hezké...“

„Prosím?“ zopakoval královský mág. „Rozhodně ne.“ Rozběhl se pryč, nedbaje na zahradníkovy prosby a volání ani na otravné mušky poletující kolem něj.

Chtěl se dostat jen zpátky do bezpečí své pracovny. Rychle minul princeznu a skupinu dvorních dam i služku, kterou znal od vidění. Zvláště se za ním podívala, ale toho si on ani nevšiml.

Vběhl do zámku a těsně za rohem se málem srazil s kuchařkou. V rukách držela pocukrovanou bábovku, jež se nebezpečně zakymácela.

„Kam tak pádíš?“ ptala se, ale než stačil odpovědět, pokračovala: „Tohle nesu pro tebe, je to rodinný recept.“ Její vrásčité tváře prozrazující její pokročilý věk se roztáhly do úsměvu.

Zachariáš zalapal po dechu a vzal nohy na ramena.

„To snad ne. To snad ne,“ drmolil o několik momentů později a přecházel sem a tam po pokoji. „Kdyby to nefungovalo, smířil bych se s tím,“ zatáhnul za své tmavé kučery a v hlase se mu promítla beznaděj, „ale *takehle*? Fungovalo to na tolik lidí *a zvířat*, ale Amálka zrovna musela změnit své zvyky!“

Vtom se ozvalo hlasité bušení na dveře. Zachariáš strnul, a pak se pomalu otočil. Jeho zrak se přesunul od bot až k očím osoby, která za ním přišla, a v jeho hrdle se zformoval knedlík.

„Pane králi,“ řekl a hluboce se uklonil.

„Zachariáši,“ oslovil ho král, „nevíš, co je to tu dnes za zmatek? Polovina lidí se chová strašně zvláště.“

„Také jsem si všiml, vaše výsosti.“

Král zamyšleně přešel prsty své šedivé vousy. „Možná jsou všichni jen tak natěšení na příjezd tvého otce, přece jen kdysi zachránil svým kouzlem naše království, tak se nemohou dočkat až dorazí.“

„Až dorazí?“ zopakoval Zachariáš vysoko položeným hlasem a král zakroutil hlavou.

„Ty jsi zase u večere neposlouchal, že? Máš plnou hlavu těch svých čar, že jsi úplně přeslechl, že nás přijedou navštívit tví rodiče. Zahradníka jsem nechal roznést po celém zámku růže, k Amálce se sjely všechny její přítelkyně. Nikdo si to nechce nechat ujít.“

Zachariáš se nezmohl na slovo.

„Asi máš pravdu,“ řekl král, „nejspíš jsou všichni jen jako na trní kvůli jejich příjezdu.“ S těmi slovy odešel.

Královský mág dlouho zíral na zavřené dveře. Potom otevřel knihu kouzel na založeném místě a četl poslední řádky zařikávání, kterým včera nevěnoval pozornost.

Varování: Účinky kouzla jsou nevratné.

Tik tak

Klára Gottwaldová

Tik tak.

Tik tak.

Tikají tak nahlas. Tak silně jako když vezmeš bourací kladivo a vši silou jím mlátíš do zdi.

Tik.

Tak.

Klepe se schoulená pod peřinou, zuby se jí drkotají. Během hodiny jí teplota vystoupala z její klasické podchlazenosti na osmatřicítkovou hodnotu. Je to jakoby na mě sáhla smrt, říkával jí, když se ho chtěla v chladných dnech dotknout. V létě pak zase byl problém opačný. Moc se potila. Prý.

Tik tak. S každým posunutím vteřinové ručičky jí hlavou projela myšlenka. Na to, co zažili. Na to, co viděla. Na to, jak dlouho už měla podezření. Na to, že už je to (sakra!) dlouho, co to podezření má. Na to, že je to žena, se kterou se on denně (!) potkává v práci. Na to, co všechno se tam děje. Na to, co mohl dělat v situacích, kdy byl sám, kdy aktivně jezdil na kole a běhal i v zimních měsících, přestože ho to před tím deset let nenapadlo... To je neskutečné, jaká je jí strašná zima. Prsty chladnou, čelo hoří.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

To je tikot jejích biologických hodin. Ty hodiny jsou s kukačkou. A ta kukačka si nedá pokoj. Kuká tak intenzivně, že pokaždé přerušuje její myšlenku koketující s tím, jaký by byl život bez něj.

Tik tak.

Tik.

Tak.

Je sobota, 8:12 hod. a do obývacího pokoje vchází ten, se kterým plánovala mít dítě. Ten, který si ji před necelými čtyřmi lety po několika letech vztahu vzal. Ten, který jí slíbil lásku až za hrob. Poznal, jak moc špatné to je. Poznal, že má vypadnout. Poznal to beze slov. Poznal to z toho vyplakaného kýble slz. Kdyby ty kapesníky totiž těch slz zbavil, kýbl by to jistojistě byl. Nedělala scény. Nedělala je nikdy. Vždycky byla ten typ, co si to obřečel, spolkl to přes obrovský knedlík v krku a nechal to zaparkované někde tam v nitru, tam, kde to sice moc bolí, ale nejde to vidět. Jako milion věcí před tím a ostatně jako ještě milion věcí po tom. „Vypadni, už tě nechci vidět,“ řekla jistým hlasem se slzami v očích a bez hysterie. Zato s totálním zklamáním a zoufalstvím, s takovou bolestí, která se nedá ani slovy vyjádřit.

Tik tak.

Tik tak.

Ten čas v čekárně se tak zatraceně vleče. Ten člověk je ale prý kapacita v oboru. A tak čekají. Prý jestli jí to udělal poprvé (*Prosím? To to jako mám řešit vícekrát?*). Prý na ní jde vidět, jak moc ji to semlelo. Prý nemá být nerozumná a nenechat se tím pohltit, nebo je to jistá cesta směrem k depresi. Prý se tím nemá příliš trápit, protože těch žen, kterým se trápení zhmotnilo v rakovině prsu, tam má nespočet. A tak to zase spolkla. Ten knedlík v krku to ale nechtěl pustit. Šlo to tak strašně ztuhla, tak moc, že tomu musela pomoci mozem, kterému poručila, ať to vytěsňuje.

Tik tak.

Tik tak.

Ještě 30 minut a bude to vykapané. Přímo do žíly jí něco proudí. Zřejmě elixír života, protože lektvar lásky to teda určitě není. Pamatuje si ten silný tlak na hrudi, ten pocit, že je konec, to, jak začala hyperventilovat a pak už má vše jen v mlze. On tam v té čekárně seděl vedle ní a láskyplně se staral.

Zavřela oči.

Tik tak. Tik tak.

Ten zvuk hodin v čekárně před ordinací, kde seděla a čekala na to, až jí vše po malých kapkách zmizí v těle, byl intenzivní. Ostrý, přísný a akurátní. A mezi tím vším tikáním, tik tak, tik tak, mu...

... podala ruku.

To podání zesláblé, bledé ruky znamenalo moc. Znamenalo jednu tlustou, na sílu utnutou, nezpracovanou čáru za velkým zklamáním.

To podání zesláblé, bledé ruky znamenalo pomoc. Pro něj. Ne však pro ni.

„Už nikdy v životě nedopustím, abys byla nešťastná.“

Pohladí ho. „Já vím,“ odvěti zesláblým hlasem.

Tik tak. Tik tak.

Ten čas se tak nekonečně vleče. Čeká v čekárně gynekologické ambulance a víc, než kdy jindy v duchu tak moc prosí, aby už byla vevnitř a nechala doktora, aby se jí *díval až do žaludku*. Její těhotenství zamlklo. To je ten pojem, který se používá pro to, když vašemu dítěti přestane bít srdíčko. Prý to ještě není dítě. Je to plod. Plod, který se přestane vyvíjet a odumírá. Prý těhotenství končí proto, že by dítě nebylo zdravé. Prý... Do prčic práce! Její by zdravé určitě bylo. Tím si je jistá. Ale... ale asi bylo brzy otěhotnět dva měsíce poté, co jí do žíly proudil elixír života.

Tik.

Tak.

Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, se... .. upadá do narkózy. Probudí se v pokoji a cítí, že jí kus chybí. Její dítě už v ní není. Dítě, kterému se po devíti týdnech přestalo chtít s nimi být. Vráti se do reality a všude, přísahá, že opravdu všude vidí kočáry. Kočáry s hlubokou korbou, kočáry sportovní, golfky. Kočáry pro dvojčata. Dokonce i pro trojčata. A těch těhotných. Tolik těhotných žen snad v životě neviděla.

Tik tak. Tik tak.

Stojí před zrcadlem a pozoruje, jak jí roste břicho. Napřed nic a teď je s každým dnem větší a větší. Jako propast mezi ní a ním. Mezi Janou a Tomášem. Mezi tou, která už nikdy v životě neměla být nešťastná, a tím, který jí to slíbil. *Podáš-li mi prst, zmocní se celé ruky*, stálo tam. Jana v pauze mezi kojením právě listovala knihou, kterou dostala od kamarádky Heleny ještě v době, kdy ležela po velmi komplikovaném porodu na oddělení šestinedělí, kde v depresích a slzách civěla do bílého stropu s oprýskanými rohy, vlajícími pavučinkami a otisky mrtvol komárů. Podáš-li mi prst, zmocní se... vzpomněla si na ten den, kdy jí do žil pomalu, plíživým tempem, zato se stoprocentní přesností vykapával elixír života. Vzpomněla si na ten okamžik, kdy jí Tomáš slíbil, že už nikdy v životě nedopustí, aby byla nešťastná. A taky že nedopustil. Tu krabičku prezervativů v jeho tašce obrečela, nána jedna blbá, naprosto zbytečně, vždyť je tam měl přece proto, aby si

s kolegy vystřelili z kamaráda. Na tu kamarádku, s níž si psal, žárlila taky zbytečně. Vždyť je přece konečně seznámil na firemním plese a je to holka, se kterou se Tomáš zná roky. Zbytečně žárlila i na tu, se kterou chodil každé liché úterý na angličtinu. Vlastně nikdy nepřemýšlela nad tím proč jen v liché úterky. Ale až se nad tím jednou zamyslí, dojde jí, že prezervativy byly Tomáše a rozhodně tam nebyly jen tak. Že s tou, se kterou ji seznámil, to táhne už roky. A že ta další v liché úterky nemívá děti, které tou dobou jsou s tátou. Brzy, už opravdu brzy to vše zhořkne. Tak moc. Jako když v létě kousnete do okurky. Do té jediné hořké okurky, která zkazí chuť celého okurkového salátu. Vypravujete si tu chuť, že ano?

Tik tak.

Tik.

Tak.

Z plačícího miminka se stává part'ák. Part'ák pro život. Ne životní, pro život. I když Eva, Janina nejlepší kamarádka, teda zarytě tvrdí, že svého životního partnera si každá žena porodí a ti další at' jdou k šípku. Eva je dvakrát rozvedená a brzy bude potřetí. Její první manžel poté, co zjistil, že jeho a Evin prvorozený syn pouze nespí a nejí, ale taky řve, pláče a zajíká se, natož tak aby spal, protože spánek je pro slabochy, začal nacházet útěchu na dně lahví vína a kulečnickových koulí zapadaných v kapsách kulečnickového stolu. Ten druhý pro změnu útěchu hledal v náruči jakési divoženky, Eva pro ni teda měla jiný výraz, která jakožto bezdětná a žijící nejen na pokraji lesa, ale taky na pokraji chudoby, neměla žádné starosti a taky žádné strie, povislý zadek, přepadající břicho a dlouhý prsa, jak Evina prsa po dvou intenzivně kojených dětech nazýval Filip, Evin prvorozený syn. A toho třetího manžela objevila Evina kamarádka na Tinderu. Přepis konverzace Eviny kamarádky a Evina manžela netřeba zmiňovat.

A Eva má vlastně pravdu. Jana stále více uniká od reality k plačícímu synovi, protože je jí s ním dobře. Protože on jí nenadává do neschopných manželek, nicotných milenek a neupravených ženských. Protože on ji miluje bezmezně, bezpodmínečně, s neuklizeným domem, nenavařenou večerí, s mastnými vlasy, nenamalovanou a bez erotického spodního prádla.

Znáte ten pocit, když vám lepicí páska obejmě prsty a vy třepete a třepete a nemůžete se jí zbavit? A víte, jak lepší ta oboustranná? Tak přesně chodil Tomáš s telefonem přilepeným k ruce. Pořád jej hypnotizoval. Pořád do něj něco t'ukal. Pořád... Najednou ji vyrušilo vrnění jeho chytrých hodinek položených na stole. Položených na vzdálenost zatnuté pěsti od talíře, na kterém měla palačinky. U večere seděla ona, syn a chytré hodiny. Tomáš s nimi večerel málokdy. Na prstech jedné ruky by spočítala, kolikrát s nimi v průběhu měsíce usedne večer

ke stolu. Sladká chuť palačinek se jí v puse změnila na kovovou pachut'. Chtěla celé sousto vyplivnout. Vší silou vyplivnout na ty hodinky, na kterých se rozsvítil text „Dnes večer na tebe čekám, zlato.“ Bylo to, jako když někdo vezme ten rampouch z okapu na jejich terase a pomalým krouživým pohybem jí ho zabodává do srdce... Nejprve ztuhla přes kůži a pak už to přes měkké tkáně mezi žebry zajíždí hlouběji směrem k srdci velmi snadno. *Mamííí, zase budeš v jídle poslednííí*, vytrhne ji z šoku její jídelní soupeř. Dělat, že se nic neděje, je na cenu Thálie. Strašně doufala, že to neudělá, že viděla špatně. Že má vidiny. Že je paranoidní, jak jí často a s oblibou říkal.

„Musím do OBI. Po cestě se ještě stavím umýt auto, a pokud bude doma Honza, stavím se u něj pro řetězy na kola, ať máme na hory.“

Udělal to.

Odjel.

Vrátil se dávno po *zavíračce* OBI. Schoulila se k synovi, přičichla k jeho jemným vláskům, zavřela vlhké, slané oči a usnula.

Kdesi v dálce, zastřeně, jí v hlavě znělo „Už nikdy v životě nedopustím, abys byla nešťastná.“

Tik tak. Tik tak.

Ještě 30 minut a bude to vykapané. Přímo do žíly jí něco proudí. Ten scénář už zná. Elixír života, tentokrát však ještě šmrncnutý sedativním kamarádem Lexaurinem. Jenže tentokrát to bylo jiné. Žádný silný tlak na hrudi. Žádný pocit, že je konec. To jen srdce jí pumpovalo jako o závod, ale i to se poté, co ta ďábelská směs léků zabrala, uklidnilo. Tentokrát tam byla sama. Zavezla se na pohotovost a zase se z ní přivezla. Sesypala se. Prý. Prý jí fyziologicky ale nic není. Prý to nezvládla hlava. Prý to je typické, že v momentě, kdy po velmi dlouhé době a dlouhodobém psychickém stresu a vypětí zůstala doma sama, bez Tomáše, bez syna, tak tělo, namísto aby si odpočinulo, tak vyplo. Doslova. Nepoznávala svůj mozek. Našeptával jí zvláštní věci. To bude ten Lexaurin. Usnula.

Ráno poprvé poznala něco, co dosud nevěděla, že existuje, a i kdyby jí o tom někdo vyprávěl, rozhodně by si nedokázala představit, co to je. Panická ataka. Permanentní pocity úzkosti. Bála se sama sebe. Nedokázala se soustředit, nedokázala s tím bojovat, nedokázala tomu vzdorovat. Měla až panický strach ze ztráty kontroly, potila se, třásla se, srdce zase bilo na poplach, v ústech sucho. Mozek jí opět začal nenápadnými gesty vnucovat myšlenky, které ji samotnou děsily. Nepoznávala se. Určitě jí přeskočí, tohle je konec všeho, skončí to tak, že si buď něco udělá nebo ji někam zavřou, tohle přece není možné... Začala fungovat na Lexaurinu, protože ten alespoň na chvíli dopomáhal k tomu, chovat se jako vzorná matka a manželka. Po několika dnech se její stav ale nelepšil. V Tomášovi

oporu nenašla, ten bytostně pohrdal těmi, co mají jakékoliv psychické problémy. Navíc, pokud si zlomíte nohu, většina z nás si asi dokáže představit, jak to může bolet a jaké jsou to komplikace. Ale řekněte někomu, že vás permanentně přepadají úzkosti... většina těch kolem vás ani neví, co to je. Vždyť trému měl přece někdy každý z nás...

„Tome, bojím se. Je to stále horší. Nepoznávám se a mám strašně černé myšlenky. Někdo mi musí pomoci. Potřebuju pomoci. Musím do Brna...“

„Tak to se tam nechej zrovna zavřít, pokud myslíš na to, že by sis snad něco udělala.“

Sedla do auta a jela. S Lexaurinem v sobě. Bez podpory Tomáše. S lahví vody, protože co kdyby se tam hodinu, dvě zdržela. Zdržela se tam nakonec hodin sedm. Lahve s vodou si tam koupila další tři, ustála dvě panické ataky a bojovala s permanentní úzkostí. Každý, kdo tam taky seděl v čekárně, tam s sebou někoho měl. Někoho, kdo ho držel za ruku, kdo mu ty lahve s vodou nosil a kupoval. Ona ne.

Tik tak.

Tik.

Tak.

Ten čas v čekárně se tak neskutečně vleče...

Nohama s ledovými prsty dotýká se
podlahy. Kéž by ji mohla přejít a být jinde.
V jiné době. Na jiném místě. V jiném světě.
Tam, kde se sklo v jejích očích promění
v plameny touhy. V plameny života.

Tik tak.

Tik.

Tak.

Lékařka jí po dlouhém rozhovoru řekla něco, co jí už navždy utkvělo v paměti... „Vaše hlava je vám darem i prokletím.“ Seděla tam a poslouchala lékařčina slova. Ta slova byla jako balzám pro duši. Lékařka jí vysvětlila, že se nezblázní. Že černé myšlenky přichází proto, že mozek nemá, jak dát najevo, že ho to „bolí“. Když bolí hlava, tak prostě bolí, když bolí žaludek, tak prostě bolí, když si natáhnete sval, tak prostě bolí. Ale mozek, mozek nebolí. Mozek s tím, co se mu děje, pracuje jinak. Jen se tomu nesmíte poddat. Musíte mu naslouchat a vyléčit ho tak, jako byste si vyléčili natažený sval. Starat se o sebe a dát tomu čas.

Trvalo to čtvrt roku, než se přestala bát toho, kdy zase nečekaně, bez příčiny, přijde úzkost. Ale i když už *ta mrcha* přišla, dokázala s ní pracovat. Ne se jí bránit, to věděla, že nemá smysl. Ale přijmout ji, nechat ji a jen ji korigovat.

Od té doby ušla velký kus cesty. Už se ani nehněvá na toho, kdo jí tak ublížil. Mamka jí vždycky říkala, přemýšlej nad tím, koho si do života pouštíš. Přemýšlej nad tím, komu dáváš svůj čas. Jsou tací, kterým podáš prst, a utrhnou ti celou ruku. Vzpomněla si na tu knihu od Heleny, kterou četla už v porodnici. Život nám občas dává různá znamení, jen my je nevidíme. Nebo možná nechceme.

Ona mu podala *pomocnou* ruku a on jí vzal kus zdraví. Velký kus zdraví.

Dnes to ale vnímá jako obrovskou životní lekci a něco, co se nevyhnutelně muselo stát.

Dnes už si dobře rozmyslí, komu tu ruku podá. Muži svého života, kterého si porodila, ji ale podá vždycky.

Tik tak.

Tik.

Tak.

Je konec... Jako když vhodíte osmnáct papírů zmačkaných a tvarovaných do papírové koule do krbových kamen. Mezi ohořelé a téměř už jen doutnající třísky. Ale ta papírová koule nehoří. Nechce.

Je konec... Jako když zavřete knihu po poslední kapitole. Ale vy víte, že tím to nekončí. Že ta kniha bude mít pokračování a celý život vám v knihovně budou přibývat nové a nové výtisky. Ale vy už je jen seberete a pomalu, úhledně a podle velikosti zařadíte mezi ostatní. Nezajímají vás. Už je nechcete číst.

Studánka Lukáš Bozděch

30. duben 1945

Už několik dní přšelo a obyvatelé Hamilton se v noci tísnil v krytech. Občas slyšeli výbuch granátů německého dělostřelectva. Všichni doufali, že válka již brzy skončí. Srdce jim hrála naděje umocněná nejnovějšími zprávami, které jim nosili stateční členové odboje.

„Dneska jsem zaslechl, jak Gryc říká, že Rusové jsou ve Vyškově, tak snad dorazí co nevidět i sem, vypráskat tu všivou nacistickou bandu,“ odušil do ticha František Bureš a poposedl si, aby ulevil bolesti v poraněné noze. Památka na jedno nepříjemné setkání s opilými vojáky wehrmachtu.

„To bych si ze srdce přála,“ odpověděla mu jeho žena Marie.

„A co ty, Jindro?“ zeptal se otec směrem, kde si před chvílí hrál jeho sedmiletý syn.

„Jindřišku?“ zavolala hlasem plným strachu Marie, protože Jindra v krytu nesešel.

Pršelo a plameny v ohništi zvolna skomíraly, protože se neměly čím živit. Silueta muže v zelenošedé uniformě wehrmachtu díky tomu pomalu splývala s okolní tmou. Voják si ohně nevšiml, protože hleděl na kousek zlata v ruce. Svět kolem pro něj přestal existovat.

Z křoví lesního podrostu ho pozorovala dvě malá očka. Patřila chlapci, který vojáka tajně sledoval až k Čertově skále. Náhle mu čísi ruka zakryla ústa. Chlapec se strachy nemohl pohnout, ani vykřiknout. Muž, který ho chytil, mu s prstem na rtech ukazoval, aby byl úplně zticha. Kluk podle mužova oblečení a celkového vzezření usoudil, že se jedná o člena odboje.

Opodál něco zapraskalo. Vojáka u ohně to probralo z transu, vyskočil a okamžitě držel v ruce pušku, se kterou během výcviku chodil i spát. Mířil s ní do míst, kde se chlapec ukryval. Pak však zbraň sklonil, protože uviděl přicházet dalšího vojáka wehrmachtu z tábora pod skálou. Vojáci se spolu dali do řeči a polevili v pozornosti.

Muž ukryvající se s chlapcem ve křoví toho využil k ústupu. Pokynul chlapci a rukama ukazoval směr, kam půjdou. Pomalu postupovali šikmo po svahu dolů hlouběji do lesa. K mužově úlevě si chlapec počínal velice tiše. Když byli dostatečně daleko od německého tábora, muž se na něj šeptem obořil.

„Kluku bláznivá, co tady v lese děláš? Chceš se nechat zabít?“

„Nechci,“ odpověděl vzpurným tónem kluk, „ale ten nácek ukradl zlato ze Strachotínky. Nadbíhal dlouho jedné holce z Hamilton a ona mu o něm asi musela říct.“

„Copak je ti kousek zlata milejší než vlastní krk?“

„Když já ho sledovat musel. Musím zlato dostat zpátky.“

„A proč, prosím tě?“

„On vypáčil mříž u studánky a sotva Metodějovo srdce vzal, studánka vyschla.“

„Jak to myslíš, že vyschla?“

„Voda dočista přestala téct. Můj tatínek mi prozradil tajemství, že svatý Metoděj ten kousek zlata daroval lidem z Hamilton za jejich pohostinnost. Prý máme zlaté srdce. Od té doby Panenka Maria srdce svým zrakem stráží.“

Muž se pousmál. Každý v okolí znal pověst o dvou věrozvěstech ze Soluně, kteří si vybrali v Hamiltonech místo ke kázání a odpočinku. Cyrilovi pojednou přišlo těžko a omdlával. Metoděj patou kopl do skály a vytryskl pramen. O zlatém srdci se však pověst nezmiňuje.

„Hele, kluku, jak se vlastně jmenuješ?“

„Jindřich.“

„Poslouchej, Jindro, to si tvůj táta vymyslel pěknou historku. Určitě ti to potvrdí, až tě k němu vrátím domů. Tak pojď, ukážeš mi, kde bydlíš. Ale hlavně potichu, jasné?“ řekl muž a chystal se k odchodu směrem k vesnici.

„Já domů nejdu,“ prohlásil rezolutně Jindra.

„A pročpak to?“ zeptal se partyzán. Klukova zarputilost na něj navzdory okolnímu nebezpečí udělala dojem.

„Slíbil jsem tatínkovi přinést vodu na poraněnou nohu. Naše voda je zázračná. Tatínkovi chtěli doktoři nohu uříznout, ale voda ho zachránila. Už je skoro zdrav!“

„Je mi to líto, ale zpátky se vrátit nemůžeme. Vojsko Rudé armády na Němce brzo zaútočí a bude to tam nebezpečné.“

„A já přece jdu!“ dupl Jindra nohou a než ho muž stihl popadnout, aby mu v tom zabránil, zmizel kluk v lese. Muž se s tichými kletbami rozběhl za ním.

Německý voják stále seděl u ohně. Před chvílí přiložil, takže mohly plameny dál bojovat se sílícím deštěm. Rukou si bezděky poklepal na náprsní kapsu, aby se už snad podvacáté za poslední hodinu přesvědčil, že zlatý valounek stále má. V křoví nad ním něco zapraskalo. Opět se bleskurychle vymrštil a mířil puškou na neopatrného vojáka Rudé armády. Ten se jen bezmocně zastavil a čekal na smrt.

Tohle všechno pozoroval Jindra zpoza stromu. Rozhodl se jednat. Vyběhl z úkrytu a zařval na Němce. Ten se otočil a instinktivně zmáčkl spoušť. Kulka Jindru zasáhla. Rudoarmějec na nic nečekal, tasil nůž a vrazil ho Němci mezi žebra. Okupant se skácel do ohniště, sovětský voják se o něj dál nestaral a rozběhl se dolů směrem k obklíčenému německému táboru.

Partyzán běžel jako o život, ale přišel pozdě. Uslyšel výstřel a uviděl Jindru ležícího na zemi. Sehnul se k němu, aby zjistil, jak je jeho zranění vážné. Náhle se nad ním vztyčil německý voják a zoufale šeptal *‘Was hab ich getan? Er ist nur ein Junge.’* Pak ho bolest přemohla, zavrával a přepadl přes okraj skály.

Partyzán uslyšel bolestné volání *‘Hilfe’*, podíval se opatrně dolů ze skály a zjistil, že se Němec stačil ještě rukou zachytit ve skalní průrvě. Natáhl k němu ruku. Vůbec nepřemýšlel nad tím, že pomáhá nepříteli. V té chvíli prostě chtěl zachránit jinou lidskou bytost. Německý voják se z posledních sil natáhl, chytil se mužovy ruky a se slovy *‘Rette den Junge’*, se pustil a zřítel ze skály dolů. Partyzán ohromeně zíral na kousek zlata v ruce. Zlato zářilo do tmy a mužovou myslí jako ozvěna zněla Němcova poslední slova. *Zachraň toho chlapce.*

Jindrovo zakašláání vrátilo muže zpět na zem. V té chvíli se rozhodl. Vytáhl z torny kapesník a jeho část opatrně Jindrovi napěchoval do rány po kulce, aby zastavil krvácení. Pak vzal chlapce do náruče a vydal se ke kapličce.

U kaple muž opravdu našel vypáčenou mříž. Že by to vážně byla pravda? *Od té doby Panenka Maria srdce svým zrakem stráží.* Zapálil jednu ze svíček ve výklenku, aby lépe viděl. Zahleděl se na sochu Marie a zjistil, že má mírně skloněnou hlavu, takže její pohled směřuje kousek dolů do strany.

Sledoval její pohled dolů a zjistil, že je u paty ve výklenku převrácený kámen. V matném světle svíce se mu zdálo, že je v kameni vyhloubená rýha tvarem připomínající šišku. Přesně stejný tvar měl i kousek zlata v jeho ruce. *Metodějovo srdce.* Zadržel dech, vložil zlato do kamene a vrátil ho na místo. Voda se neobjevila a chlapcův dech byl stále mělčí.

Proč jsem bral toho kluka sem? Proč jsem se nesnažil najít pomoc jinde? káral se v duchu. *Mám o něj opravdu strach. Počkat – strach... Strachota!* Ze všech sil dupl na kámen lemující vyschlé koryto studánky a voda začala ihned vyvěrat ze skály.

Nabral rychle vodu do čutory a nalil ji Jindrovi na ránu na hrudníku. Krvácení ihned ustalo. Kůže kolem průstřelu se lehce zatáhla a rána se o něco zmenšila. Chlapcův dech byl opět zřetelný. Muž samou úlevou ztěžka dosedl vedle Jindry.

„Františku,” vzlykala paní Burešová, „já o něj mám takový strach.”

Vtom se otevřely dveře krytu a na prahu stanula přízračná postava chabě osvětlená světlem lampy. Byl to urostlý muž, který držel v náručí dítě, chlapce. Položil jej na provizorní lůžko. „Jindra je moc statečný, ale raději na něj dávejte větší pozor,” řekl a zmizel ve tmě.

„Marie,” zvolal František, „to byl sám Gryc!“
„A my mu ani nepoděkovali,” špitla jeho žena.

Vyrušilo je nesrozumitelné blábolení jejich syna, který mezitím přišel k sobě.
„Ta... tín... ku,” šeptal přerušovaně malý Jindra, „mám... pro vás... zázrak.”
V rukou pevně svíral čturu plnou vody ze studánky.

**Významné kulturní a komunitní centrum Vyškova
Zajišťujeme, poskytujeme, pořádáme:**

- půjčování
 - kvalitních knih z oblasti beletrie a společensko-vědní literatury pro dospělé i dětské čtenáře
 - CD nosičů – hudebních i audioknih
 - denního tisku, odborných časopisů a společenských magazínů
 - regionální literatury
 - čteček elektronických knih
 - deštníků, tašek, brýlí
- besedy s autory, křty knih, vzdělávací pořady
- hudební pořady s velkoplošnou projekcí
- aktivizační programy – trénink paměti
- PC kurzy
- práce s dětmi a mládeží – besedy, hry, soutěže
- pořádání výstav a vernisáží
- Akademie 3. věku a Virtuální univerzita 3. věku
- S knížkou do života / Projekt Bookstart
- internet pro veřejnost
- služby a integrační programy pro handicapované spoluobčany, např. rozvoz knih pro imobilní čtenáře
- knihovnicko-bibliografické lekce
- vypracování rešerší, bibliografické a faktografické informace
- meziknihovní výpůjční služba
- reprografické služby pro veřejnost
- databáze e-mailů pro oznamování akcí a knižních novinek
- zasílání upozornění před koncem výpůjční doby a platnosti průkazu
- připojení na Wi-Fi v budově knihovny zdarma
- pověřená knihovna – poradenská a konzultační činnost, nákup a distribuce výměnných souborů pro knihovny obcí regionu

Spolek založený na podporu čtenářství ve všech věkových kategoriích a sociálních skupinách. K naplnění tohoto cíle pořádá společensko vzdělávací a kulturní akce:

Literární čaje – setkávání s významnými osobnostmi současné české literatury a kultury

Literární toulky – tématické zájezdy po místech spjatých se životem či dílem osobností české kultury

Večery pod lampou – tematické hudebně literární pořady

Klub také finančně podporuje projekty Knihovny Karla Dvořáčka podporující čtenářskou gramotnost obyvatel Vyškova a okolí.

Klub přátel KKD, spolek, Nádražní 4, 682 01 Vyškov, www.klubpratelkkd.cz

Posláním nadace je podporovat vytváření podmínek pro plnohodnotný život lidí regionu nezávisle na jejich věku, sociálním postavení či zdravotním stavu. Za tímto účelem nadace každoročně vyhlašuje grantové řízení, ve kterém podporuje veřejně prospěšné projekty neziskových organizací ve městě Vyškově a v okrese Vyškov.

Cílem nadace je monitorovat potřeby a priority komunity a získávat finanční prostředky na jejich podporu.

Tři brány, komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Dobrovského 422/3, 682 01 Vyškov

Tel.: 603 798 031, e-mail: nadace@tribrany.cz, www.tribrany.cz

Číslo účtu: 201781448/0600

Tento Sborník vydaly společně Knihovna Karla Dvořáčka ve Vyškově, Tři brány, komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci Vyškov a Klub přátel KKD, spolek v březnu 2024.
K vydání připravila Zdeňka Adlerová.